

נקסט

מאת כריסטופר חביב

"נקסט"

מאת: כריסטופר חביב

עריכה לשונית: עומר לב

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגרי מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני אחר - כל חלק שהוא המופיע בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחזאי.

כריסטופר חביב: Christopher13haviv@gmail.com

© ישראל, התשפ"ו 2025

תודות

בראש ובראשונה אני מודה לגברים שהלכו איתי את המסע הזה, שבלעדיהם לא היה אופי, קול או צבע לאף אחת מהדמויות - עומר לב, עומר לוי, אמיר מרציאנו, ורועי דרור. תודה על הזכות ליצור איתכם ולצידכם. ארבעתם הייתם הראשונים לשחק את הדמויות האלה ולהפיח חיים במחזה.

תוכן עניינים

מבוא מאת משה פרלשטיין [5]

נקסט - פותחים חשבון [13]

נקסט - חשבון נפש הומוסקסואלי [57]

"נקסט" - שני גנים - שני מחזות / מבוא

משה פרלשטיין

שני המחזות שלפניכם הם בעצם אותו מחזה. הם חוזרים שוב לאותן דמויות, לאותם מצבים, לאותם חשבונות שלא נסגרו, אבל בכל פעם מזווית אחרת, בקצב אחר, בטון אחר. כמו וריאציה מוזיקלית - נושא אחד שמנוגן שוב ושוב, עד שמתגלים בו גוונים חדשים. כאן, דווקא ברווח שבין שתי הגרסאות, נפתח המקום לחשוב, להרגיש, ולשאול את מה שלא תמיד נעים לשאול בקול.

שני המחזות הכלולים באסופה זו הותזו מתוך אותו מפיץ. שניהם מתקיימים באותו מרחב של סאונה גאה - מקום של אדים, עירום, גופניות, מיניות, משחקי שליטה ושחרור. בשניהם מופיעות אותן דמויות: גברים הנעים ונדים בין הארון לאפליקציית ההיכרויות, בין תשוקה לבושה, בין טראומה לאפשרות של אהבה. למרות הדימיון הגדול בין שתי הגרסאות בחומרי היסוד שלהן, הן מציעות שתי דרכים שונות ללחוש - או לצרוח - את העלילה רבת-הקולות. שתי הווריאציות חושפות זו לצד זו את עומק הפצע ואת כוחו של התיאטרון לפתוח אותו מחדש.

המחזה "נקסט - פותחים חשבון" נכתב ביולי 2024 ונועד להצגה בבר התל-אביבי הגאה "לילה", שנסגר כבר מאז, כמו מוסדות להט"ביים אחרים בעיר. המחזה נועד להצגה שתתרחש ב-site-specific - הבר עצמו, ולא בחלל שנועד להצגת תיאטרון, ומטרתו להדהד את המוזיקה המתנגנת ברקע, כוסות האלכוהול הנמזגות, ענני הסיגריות והג'וינטים, החיזורים החפוזים והמגע בין גברים על הרחבה. בתוך מציאות של גירויים מתפרצים, ההצגה עצמה הייתה צריכה להפוך לאחד מאותם גירויים - להיאבק על מקומה לצד הפיתויים האחרים של הלילה. זו גרסה שכתובה כמעט כאילו היא

מתרחשת בתוך מועדון. היא חיה בתנועה, והיא נכתבת בדם וברוק של הרגע. הדיאלוגים במחזה מקוטעים, שבירים, כמעט אקראיים, כמו שאיפה שנגמרת בחצי מילה. גרסה זו שואבת פנימה, מתפרקת ומתרסקת, מבלי להציע התחלה או סוף. המחזה בצורתו הפוסט-דרמטית, לא מציע עלילה, אלא הישאבות. עולמו הוא מגרש משחקים שאין בו התחלה וסוף - רק וידויים חלקיים, חשיפות ומגעים, שאינם מובילים לשום גאולה. הכל קורה - ואז מתפורר. הגרסה השנייה, "נקסט - חשבון נפש הומוסקסואלי" נכתבה בפברואר 2025, ונועדה להצגה בבית הספר לאמנויות הבמה של סמינר הקיבוצים. ביחס למוסד הקודם, מדובר בגרסה, שבה מלכתחילה התיאטרון במרכז, ולא היציאה הלילית לבר, אך כמובן שלא מדובר על תיאטרון במובנו הממסדי המכובד והכבד - זהו בית ספר של סטודנטים צעירים, הכמהים ל"צורות חדשות", הנבנות דרך חומרים מעולמם האישי.

המרחק הפיזי בין שני החללים המיועדים לשתי הגרסאות קצר: בין הבר הגאה "לילה" לבין מגדל שלום, משכנה של הפקולטה לאמנויות של סמינר הקיבוצים - מפרידים רק כ-600 מטרים. הריחוק הזמני בין הצגת שתי הגרסאות הוא רק כחצי שנה. למרות זאת יש מרחק אסתטי-משמעותי בין הגרסה הראשונה הפוסט-דרמטית לבין השנייה הדרמטית-אריסטוטלית.

אם הגרסה הראשונה נכתבת כמו מתוך מועדון, השנייה מבקשת לעצור את המוזיקה ולהאיר את החדר - להאט את הריקוד. אמנם החלל הבדיוני נשמר במעבר הגרסאות - זה אותו חלל של סאונה, אך הגרסה המאוחרת מעמיקה את הנפילה: הדיאלוגים נעשים חשופים וישירים יותר, כמעט מתריסים. כך גם נחשפות עוד שכבות של כאב, של תחושת זרות גם בתוך הקהילה עצמה, של הורות בלתי אפשרית ושל אהבה שאינה יודעת אם מותר לה להתקיים. אם ב"נקסט -

פותחים חשבון" הקיום ההומואי נחוה כשרשרת אינסופית של מבטים, נגיעות ושקרים לבנים, הרי שב"נקסט - חשבון נפש הומוסקסואלי" זו כבר קריאה לעמוד ולשאול בלי לפחד: איך נראית גבריות הומואית בעולם שאינו סולח לאיש? שתי הגרסאות, כמו שני צדדים של אותו מטבע, מבקשות לחשוף את התפרים של הזהות, לא כמשהו שנבנה - אלא כמשהו שמתפרק. הסאונה מתפקדת כאן כמרחב "הטרוטופי" במובן של מישל פוקו - מקום אחר, שבו מתכנסים יחד מרכיבים סותרים של חברה ותרבות: עירום וחוק, אינטימיות וסוד, שחרור וכפייה. זהו חלל שבו הסדרים החברתיים מתערבבים ומתערערים, ובו מתגלה הזהות לא כישות יציבה אלא כהתרחשות רגעית, שבירה ורבת-פנים. אבל הסאונה אינה רק מקום של חופש; היא גם מרחב של לכידה. כמו בחדר הסגור של סארטר ב"בדלתיים סגורות", הדמויות מוצאות את עצמן לכודות במבט ההדדי, חשופות לשיפוטם של האחרים. כך מתגשם הדימוי המרכזי לפיו "הגיהנום הוא הזולת": האחרים הם מקור התשוקה, אך גם מקור האיום, המקום שבו אפשרויות של חיבור נכרכות תמיד עם סכנת פירוק.

קונפליקט מרכזי בשתי הגרסאות הוא המתח בין חזון בורגני של בית-משפחה-צאצאים לבין הדינמיקה הלילית של הסאונה והמסיבה. אפשר לראות זאת בדמותו של משה, המגלם שתי פרקטיקות של עצמו, שיש להן אפילו שמות נפרדים: משה ויעקב. משה לאורך המחזות נמצא בקונפליקט בין היעדרות בתו, המייצגת את הצד המשפחתי-בורגני-הטרונורמטיבי שלו, לבין הגברים המושכים הסובבים אותו. הוא מוכן למחיר של פיצול אישיות עבור החזון הבורגני המתקבל כתמונת עתיד נינוחה:

"הוא [=משה] רק מחכה שהילדים יהיו גדולים, שאני ונאוה נשב
במרפסת בבית שלנו מול הים עם נכד על הברכיים ונספר לו על איך
הכרנו".

גם אביעד מצוי בתוך הקונפליקט של מימוש הפנטזיה עם שימרי
בחיי הלילה, לבין הצורך שלו בביטחון המתגלם כחיים
בורגניים-הומונורמטיביים ("דומאיים"). שתי הווריאציות
משרטטות יחד את מנעד הבורגנות: לא אידיאל חד-ממדי אלא שדה
משיכה ומשמעות, שמולו נפרשים הלילה, הגוף והסיכון - וכולם
נאבקים על הזכות להיקרא "חיים".
בשני המחזות אינטימיות, אהבה ותשוקה מתערבבים בכסף
ובעסקים. רגע אחד הדמויות מנסות להיאחז בחיבוק, וברגע הבא הן
עצמן מנסחות את המפגש כמיקוח עסקי. בעלילה של חן ב"נקסט -
פותחים חשבון" הוא חושב שהוא נמצא בעיצומו של לילה רומנטי
הרפתקני שיש לו עתיד, והוא מגלה שבעצם הוא הפך לכלי מיקוח
בידיים של אחר - המפקד שלו:

"הנה 500 שקלים שהרווחת ביושר' ודחף לי כסף לכיס של
החולצה. 'אייל? על מה 500 שקלים? התערבנו על משהו?' על מה
שעשית שם. זה מה שאמרתי לך לפני שנכנסו לרמ"ד, שמדובר
בעניין כספי ושאם תעשה כל מה שהוא ירצה זה ישתלם לך, ואתה
אכן עשית כל מה שהוא רוצה [...] אל תגידי לי שגם זה פעם ראשונה
שלך. מה יש לך, זה כסף קל, במיוחד עם המשכורת הצבאית
הגרועה הזאת. יש המון אנשים בודדים שם בחוץ, חן. יש לך
הזדמנות מעולה לגרום לאנשים להיות מאושרים, מאוד
מאושרים."

גם במחזה השני, "נקסט - חשבון נפש הומוסקסואלי" יש קשר ישיר בין הצורך באינטימיות לבין כסף ועסקים. כך בדיאלוג בין אביעד לחן:

אביעד: שימרי, תגידי לי שלא שילמת לו שתשכבו.

חן: אולי לא שכבנו תמורת הכסף אבל כן נפגשנו, ובוא נגייד שהוא גם השקיע כמה מאות שקלים במפגש [...] כמה מסומם היית שאני עומד כאן לידך ואתה לא מזהה אותי? דיברנו בגריינדר ואז קפצת ואמרת שאתה רק רוצה לדבר עם מישהו שיקשיב לך, שאתה רק רוצה לדבר עם מישהו בלי שישפוט אותך, שאתה מוכן אפילו לשלם בשביל זה.

בתוך המרחב הזה עולות גם שאלות כבדות של אחריות והורות, של זיכרון וטראומה. לצד פנטזיות הורות נפרשות על הבמה עדויות של פגיעה מינית בגיל צעיר, רגעים שבהם גבולות ההסכמה מיטשטשים. ב"נקסט - פותחים חשבון" מספר משה:

"כשהייתי בן 14 הייתי עוזר לאבא שלי במסעדה שהייתה לו בכרמל, והיה לו שוטף כלים ערבי אחד שתמיד היינו מדברים ביחד. וזהו, זה לא איזה דרמה מוזיקלית יומית, יום אחד היה לו חם, וגם לי היה חם, והוא הוריד חולצה, ושאל אותי אם חם לי, וזהו מפה לשם מצצתי לו וזה הפך להיות קבוע כל פעם שעבדתי שם. מידי פעם אנחנו גם עדיין מתראים, אני ונאוה באים לבקר אותו. הוא גר לבד, מסכן, אין לו משפחה. אני מביא לו אוכל, יושבים, מדברים."

האופן הפשוט והישיר שבו הדברים נאמרים, ללא קישוט וללא מסגרת פסיכולוגית, מציב את הקהל מול פגיעות שבזמן אמת הולבשה כלבוש של חיבה או התנסות, אך בדיעבד מתבהרת לקהל

כהתרחשות אלימה ונטולת שוויון כוחות - טראומות ילדות שממשיכות לעצב את זהותן הבוגרת של הדמויות. המחזות אינם מאפשרים לצייר קווי גבול ברורים בין קורבן לתוקפן. זהו משחק עדין ומטלטל, שבו הכוח מתהפך שוב ושוב. מי שנפגע יכול לפגוע, מי שמבקש קרבה יכול לכפות שליטה. כך למשל מתוודה אביעד:

"קפאתי במקום, לא הייתי מסוגל. כולם לא הפסיקו להסתכל אליי ולעודד אותי, אז אז אז הורדתי את המגבת וזיינתי אותו, לא הצלחתי להבין אם הוא רוצה שאני אמשיך לזיין אותו או לא אז מלמלתי סליחה כל הזמן, סליחה, סליחה, סליחה".

הדברים חושפים עד כמה הזיכרון עצמו מבלבל, נע בין תחושת חוסר אוניס לבין תוקפנות. השיח על טראומה, על הסכמה ועל כוח מתגלה כאן לא כעובדה יציבה אלא כשדה קרב טעון, שבו אין אפשרות לנרטיב חד-משמעי.

במובן זה, שני המחזות אינם "גרסה ראשונה" ו"גרסה משופרת", אלא שתי וריאציות על אותו נושא - כמו במוזיקה, שם אותו מוטיב חוזר בקצב אחר, בסולם אחר, ומקבל משמעות חדשה. הם חלק ממסורת תיאטרונית רחבה יותר, המזוהה עם התיאטרון הפוסט-דרמטי, שבו טקסט אינו סיפור שלם אלא חומר גלם לבנייה ולפירוק, ושבזו החזרה על אותה סצנה מזמינה דווקא ריבוי ולא אחידות. כפי שעשו יוצרים כמו תומאס אוסטרמייר, יאן פאבר או קייטי מיטשל - החוזרים בבימויים שוב ושוב אל אותו טקסט או מיתוס כדי לחשוף צדדים נוספים שלו - כך גם כאן, המחזה עצמו איננו מוצר מוגמר אלא מרחב ניסוי, הזמנה לנסות ולהעז לחזור אליו שוב - אך אחרת.

אפשר לראות את ההבדל בין שתי הגרסאות גם דרך הדימוי שטבע כבר במאה השמונה-עשרה הסופר והמחזאי יאקוב מיכאל ריינהולד

לנץ: המחזה האריסטוטלי מדומה לגן צרפתי - סדור, סימטרי, שבו כל המבנה גלוי כבר במבט אחד; ואילו המחזה הפוסט-אריסטוטלי מתואר כמו גן אנגלי - מרחב פתוח ומפותל, המזמן שיטוט, הפתעות, ומבנה שנגלה רק תוך כדי הליכה בתוכו. במונחים אלו, "נקסט - חשבון נפש הומוסקסואלי" קרוב לגן הצרפתי - בנוי ומובנה, משרטט קונפליקט מרכזי ונרטיבים שאפשר לעקוב אחריהם בבהירות; ואילו "נקסט - פותחים חשבון" פועל כגן האנגלי - נפרש כמרחב פרפורמטיבי פתוח, שצומח בתוך ההתרחשות החיה של בר תל-אביבי ומזמין את הצופה להרכיב את החוויה תוך כדי שיטוט בין שבריה.

שתי הגרסאות של "נקסט" אינן מבקשות לסגור דבר. הן פותחות פתח למחשבה על אהבה ותשוקה, על חירות ובורגנות, על הורות ופגיעות, על גבולות הכוח והדיבור. הן מציעות לצופים ולקוראים לא לבחור בפתרון אחד, אלא להישאר בתוך המנעד, בתוך התנועה, בתוך החשבון שעדיין נותר פתוח.

(פותחים חשבון)

הדמויות

משה

חן

אביעד

שימרי

משה:

נאווה, אשתי מזה 17 שנה, שואלת למה אני כל כך מתנגד.
"משה, תיסע גם אתה לאילת בלי שהיא תשים לב ותשמור עליה. היא רק בת 16."
אני צוחק כדי שתבין כמה הרעיון הזה מופרך אבל היא מתחילה בחקירה, "יש לך תוכניות למחר בערב?".
"לא, לא, למה שיהיו לי תוכניות?" אני ישר יורה. היא לא תמיד צריכה לדעת הכל. חוץ מזה, איך אני יכול להסביר לה מה זה הסאונה? (שתיקה)
מחר יש בסאונה אירוע גדול, חד פעמי. יש שם תחושה כזאת כמו בצבא. משהו באנרגיות, בגבריות הזאת, בלהיות לבד אחד עם השני, והשלישי, והרביעי, במיוחד כשאתה על ארבע ומוצץ למישהו.

חן:

"תם הזמן, הקשב, המפקד."

חתיך, גדול ממני אולי בשנה-שנתיים. הוא מתקרב, הוא

מקרב את הפה שלו לאוזן שלי, פותח את הפה ולוחש לי

"אתה לא עומד לי בזמנים חייל"

"כן, המפקד, 30 שכיבות שמיכה"

הוא הבטיח לי שכשהוא יסיים איתי אני אהפוך להיות גבר אמיתי. כמה גבר צריך להיות בשביל להיות מש"ק שלישות?

עוד 24 שעות ואני אהיה במסיבה וכל שכיבת שמיכה

שהמפקד הזה נותן לי היא רק הזדמנות להתחזק קצת

ולהגיע שאני נראה טוב יותר. אף פעם לא התנשקתי. אני

בחור יפה, אני יודע, אבל אני לא מוכן לעשות את זה עם כל

אחד. אני בן 19 ועדיין לא התאהבתי. וזה נשמע מעט אבל

זה 19 שנים בלי מישהו שאוהב אותך. לי זה נשמע הרבה.

"כן, המפקד, 20 כפיפות בטן."

אביעד:

אני סוגר את הדלת של הכיתה אחרי אסיפת הורים ראשונה עם ההורים של התלמידים החדשים שלי. זה התיכון השני שאני עובר מאז שסיימתי את התואר ופה אני מוכרח להישאר. בכניסה לבית הספר רשום באותיות גדולות:
"Look at me, I'm a beautiful creature", וליד זה דגל גאוה,
ודגל של בית הספר "הרצוג" בחולון.
"ראית את השלט שעשינו בכניסה?" אני שומע את איציק המנהל מאחוריי. אני מחייך במבוכה והוא מבקש שאכנס למשרד שלו.

שימרי:

אני סוגר את הרוכסן שלי ורואה עוד שיחת טלפון שלא נענתה מבעלי. הבחור הגרמני מנגב את הפה שלו ושנינו יוצאים מהתא שירותים של הנמל תעופה בברלין. אני רוצה להתקשר אבל כבר מאוחר והוא בטח הלך לישון. עוד כמה שעות אני בארץ, אני אטפל בזה. אתמול הייתי בסאונה פה בברלין עד שש בבוקר. לא ישנתי מאז, איך אפשר? הגוף לא מצליח לחזור לשגרה אחרי אנרגיות כאלה. אחחח הגרמנים האלה... הסאונה שלהם... חשוכה, מפחידה, נראית כמו אתר עינויים, אבל איך שהם יודעים לחגוג... ישר שאתה נכנס 400 גברים לווהטים, עירומים, עושים סקס, בום, ככה, בפנים שלך. בכניסה לסאונה שם בברלין יושבים שלושה גרמנים שלוקחים את כל הבגדים שלך. לסאונה עצמה מותר להיכנס רק עם מגבת כדי להיות מוכן לכל תרחיש. שנייה לפני שנכנסתי ראיתי שיש הודעה מהבן זוג שלי. כתבתי לו שאני קצת שקוע בעבודה ושאחזור אליו כשאתפנה ונכנסתי. בחור שחור גדול הסתכל אליי וסימן לי לבוא אחריו לשירותים. בסאונה אין כמעט מילים. אתה מדבר עם הידיים, עם העיניים, הגוף שלך מתקשר. זה איזה חיבור ראשוני בסיסי כזה. מין ריקוד של מבט, ליטוף, מבט על השפתיים, כן - כן, לא - לא, מבט, ליטוף, מבט על השפתיים. זה מין "חיה ותן לחיות".

(הדמויות יכנסו לחלל מימין במה, החדר עליו הם מדברים נמצא בשמאל במה.
משה, בן 42, נכנס עם כוס אלכוהול ביד וסורק את החלל. אחרי כמה שניות הוא
עונה לטלפון.)

משה: נאווה, שעה ואני חוזר לחיפה. טוב, אני אסיים פה זריז.
היא ילדה גדולה, נאווה. די, נו. אני לא יודע באיזה שעה-
(**אביעד**, בן 29, נכנס עם פתק ביד, בוחן את המרחב, סורק את משה והמקום
ומתיישב.)

משה: טוב, טוב, יש פה אנשים. (אביעד מסתכל עליו, משפיל מבט, מתכנס
בעצמו ולא מייצר קשר עין.) גם אני אוהב אותך. אני אדבר איתך. ביי.
(משה מתיישב.)

משה: תגיד, אתה יודע כמה זמן זה ייקח? (אביעד לא עונה) אתה בא
לפה הרבה? (אביעד לא עונה) זה אז פה מהר?
אביעד: אני לא כל כך בקטע, מתנצל.
משה: מה?
אביעד: דיברת אליי.

משה: אממ כן, זה תור, מדברים, לא? מה יש לעשות חוץ
מלחכות? (שתיקה קצרה ואז) יעקב.
(שתיקה. משה חוזר לטלפון. אביעד מתעשת.)

אביעד: איך זה שלא לקחו לך את הפלאפון בכניסה, יש שלט
"אסור להכניס טלפונים".

משה: אם אני אקשיב לכל שלט שאומר לי משהו, לא יהיה לי
מקום חנייה בתל אביב (משה צוחק, אביעד לא. "**מספר 25**" נשמע ממערכת
הכריזה בקולה של אישה. במהלך ההצגה ישמעו בכריזה מספרים נוספים. הם
מסתכלים על הפתקים שלהם.) אנחנו רק שניים.

אביעד: אנחנו לא. יש כמה חדרי התארגנות וכשמגיע תורך אתה
הולך לשם (מסמן לכיוון שמאל במה) ויש מישהו שמכניס אותך

לסאונה יחד עם כולם. הם רוצים לעשות את זה מסודר, נקי, בלי טלפונים.

משה: בסדר. הם רוצים לעשות את זה נקי, נעשה את זה נקי.

(צוחק) אז איך אמרנו שקוראים לך?

אביעד: לא אמרנו. אביעד.

משה: אביעד, נעים להכיר. אז מה בחור כמוך מחפש במקום כזה?

אביעד: לא מחפש.

משה: טוב, אז אני אשב לי פה... ואחכה לתור שלי... בשקט...

("מספר 26" נשמע ממערכת הכריזה) לא, זה יכול לקחת נצח, איזה

מספר אתה?

אביעד: 41.

משה: 42. יש באמת איפשהו עוד 40 אנשים?

אביעד: כן, יש. אתה בא לפה הרבה?

משה: כן, כן, כן, כן. זאת אומרת, באתי לפה כמה פעמים,

אבל אף פעם לא ירדתי במדרגות למטה. תמיד הסתובבתי פה

באזור עם אשתי, נאוה, והילדים. היינו אוכלים בגלידריה שיש

פה ליד.

אביעד: (מגחך) אשתך?

משה: כן, איש ממין נקבה, ושני ילדים. (מראה לו תמונה בטלפון) טל,

מוריה, לומדים בהצטיינות בריאלי בחיפה. (הטלפון מצלצל) אשתי.

(עונה) כן, נאוה. עוד לא הספקתי לשלוח. הנה אני שולח. (מנתק,

מתחיל להקליד הודעה, ובעודו מקליד פונה אל אביעד) הילדה נסעה פעם

ראשונה לטיול לבד. בת 16, אז אנחנו קצת לחוצים. (שתיקה) אני

רציתי להיות אבא.

אביעד: אני בטח לא שופט.

משה: אז מה אמרנו שבחור כמוך מחפש במקום כזה?

אביעד: אהבה?

משה: אהבה... הלכה לך לאיבוד? (שימרי, בן 29, נכנס) רוצה שאני

אעזור לך למצוא אותה? את האהבה שלך?

(משה מתקרב אל אביעד, נוגע לו בשיער, אך אביעד לא מגיב. ניכר שהוא לא כל כך

רוצה במגע הזה. משה מתקרב עוד, מנשק אותו על השפתיים נשיקה אחת, שימרי

מבחין בנשיקה)

משה: אבל אני דיסקרטי אה?

(שימרי משחרר אנחת צוחק, אביעד מסיט מבט במבוכה)

משה: משהו מצחיק אותך, בחורצ'יק?

שימרי: סתם, לא חשבתי שזה מה שאני אראה. (מבחין במכשיר

הטלפון בידו של משה) מה זה, נכנסת עם הטלפון? יש שלט.

משה: אם אני אקשיב לכל שלט שאומר לי משהו (אביעד מצטרף אליו

ומדקלם בציניות) לא יהיה לי מקום חניה בתל אביב.

(אביעד ומשה צוחקים).

משה: יפה, למדת ילד. (משה מביא לאביעד נשיקה ואביעד זורם איתו. משה

מסתכל בטלפון) אני הולך לעשות טלפון זריז. חכה לי, אה?

(משה מתרחק מעט לימין במה ומדבר בטלפון)

משה: נאווה, מוריה לא עונה לי להודעות, תוודאי שהיא הגיעה

למלון. מה? (מסתכל על אביעד, ואז בחזרה אל השיחה) זה יקח לי יותר

זמן ממה שחשבתי. בקיצור, תבקשי מטל לכתוב לה.

("מספר 32" נשמע ממערכת הכריזה. משה ממשיך לדבר בטלפון ברקע.)

שימרי: "ילד", אה? (שימרי מתיישב יחסית קרוב אל אביעד) אז, אתה בא

לפה הרבה?

אביעד: איזה מספר אתה?

שימרי: 57.

אביעד: וואו, 57 זה מלא.

שימרי: כן, אומרים שזאת המסיבה הכי שווה שיש היום אז
יבואו עוד-

אביעד: נהנית עם הבחור מהקבלה, שימרי?

שימרי: איך אתה יודע את השם שלי? חוץ מזה, אתה מבטא אותו
לא נכון גם, אומרים שימרי (במילעיל ולא במלרע) ואיך קוראים לך
ולחבר שלך? כי אתה דווקא לא נראה טיפוס של דינוזאורים.

(משה נכנס, שימרי מתקרב אליו וכורך את זרועותיו סביב עורפו)

שימרי: אז איך אמרנו שקוראים לך?

משה: יעקב.

שימרי: אוו... שם תנ"כי, סקסי... (שימרי מנשק את משה בלהיטות)

משה: ואיך קוראים לך?

שימרי: אתה יכול לקרוא לי רומיאו.

משה: רומיאו, רוצה נשחק שאני אהיה המרפסת ואתה תטפס
עליי? או רוצה שאני אהיה היוליה שלך? או שאתה פחות בקטע
של רוסיות?

שימרי: (צוחק) של רוסיות אני בטוח לא... ואתה?

אביעד: הוא יותר בקטע של נאוות.

שימרי: נאוות?

משה: נאוות, אשתי שתחיה. 17 שנה ביחד, לפני שעוד ידענו מה
זה הומו. היא והילדים כל החיים שלי. את החיים שלי אני מוכן
לתת בשביל המשפחה הזאת.

שימרי: אוקיי, אוקיי, נהיה פה כבד. ("מספר 33" נשמע במערכת

הכריזה) נשחק משחק? עד שיכניסו אותנו.

(שימרי עושה באמפ, ומציע גם לאביעד שמגיב במבט מבטל)

משה: התאהבת פעם?

שימרי: מממ, לא, זה לא נשמע לי משחק כיף. אולי שבע דקות
בגן עדן?

(שימרי מוציא בקבוק של ג'י מהתיק, לוקח שתי כוסות מהבר ומכין לעצמו מנה)

משה: 21 שאלות? אמת או שקר? פרה עיוורת? אמת או חובה?
קלאסיקה.

שימרי: קלאסיקה!

משה: מה זה?

שימרי: רוצה? זה משחרר.

משה: משחרר ממה?

שימרי: זה מעיף. בוא תנסה, אני אשמור עליך.

(שימרי מכין למשה מנה. משה מתקרב בבתוליות כמי שעושה את צעדיו הראשונים

בתחום. אביעד נותר בשלו, סגור וכועס. שימרי מורה למשה לרדת על ברכיו לרצפה

כדי שייתן לו את המנה. משה צוחק, ואז מישיר מבט אל שימרי שמסמן לו שוב

לרדת. משה מסתכל על אביעד ולסוף מחליט לרדת על ארבע ולקחת את המנה של

הג'י. הוא בולע הכל ואז משתעל. שימרי המרוצה מציע גם לאביעד.)

שימרי: רוצה?

(אביעד מתעלם)

משה: (צוחק) מה זה?

שימרי: זה? ג'י.

אביעד: אתה נתת לו ג'י? על הפעם הראשונה? הוא הרגע שתה

אלכוהול!

משה: ג'י כמו GAY?

שימרי: תירגע, נתתי לה מיל' וקצת. זה רק יעיף אותה טיפה.

איך אמרנו שקוראים לך?

משה: אביעד. זה לא טוב, הג'י?

שימרי: אמת או חובה, אביעד?

משה: אני אמור להרגיש עקצוצים בלשון?

אביעד: חובה.

שימרי: חובה עליך... (שימרי ניגש אליו עם הגוי)

אביעד: (בביטול) אמת.

שימרי: אז אמת. מה הדבר הכי משוחרר שעשית בחיים? כל דבר. תגיד.

משה: לא, לא, מה אתה מבזבז לי פה אמת? שאל אותו על סקס. מה הדבר הכי סקסי שעשית בחיים? או מה התנוחה האהובה עליך? או מה הגודל של ה(מחווה ביזו איבר מין גברי) של הבן זוג האחרון שלך?

שימרי: שאלה מאוד ספציפית.

משה: אני בחור סקרן. או שלא היה לך בן זוג? אתה לא היית בזוגיות אף פעם? ומאוהב? התאהבת פעם?

אביעד: כן, כן, הייתי מאוהב פעם, אהבה גדולה כזאת של 11 שנה, אבל הוא בדיוק ברח ממני אבל כי אמרתי לו שאני רוצה ילדים.

משה: חבל, ילדים זה שמחה! מה איתך שימרי, אתה התאהבת פעם?

שימרי: אתה לא משחרר, יעקב. זה גם בכלל לא התור שלך.

משה: הנה, עכשיו זה התור שלי.

אביעד: התאהבת פעם?

משה: היה לך מישהי שאהבת אותה עד כדי כך שרצית להישאר איתה לנצח?

שימרי: (עושה עוד באמפ ומביא גם למשה תוך כדי שהוא עונה) לא מאמין בהתחייבות כזאת גדולה, אבל כן, התאהבתי. אבל זה לא כמו

שזה היה פעם, כל הזמן רבים. לפעמים זה מרגיש כאילו רק צריך לשחרר כבר משהו. אמת או חובה?

משה: אביעד, אמת או חובה?

אביעד: חובה.

שימרי: חובה עליך-

אביעד: תביא (אביעד מחווה לג'י. בטקסיות שימרי מוציא מהפאוץ' את הג'י ומכין לאביעד מנה. שימרי מקרב את אביעד אליו, מסתכל לו בעיניים. הוא עומד להשקות את אביעד כשהוא עוצר לרגע)

שימרי: אתה לא חייב אם אתה לא רוצה.

משה: אתה חייב, אתה חייב, בחרת חובה. חוץ מזה, זה מעיף.

אביעד: אני רוצה. (שימרי עומד להשקות אותו. אביעד נרתע.) זה חזק?

שימרי: אל תדאג, אתה תרגיש שזה יבוא.

(אביעד פותח את הפה לאט. שימרי משקה אותו. אביעד משתעל. שימרי מנשק את אביעד בניסיון להרגיע אותו. המשפט הבא של משה שובר את השתיקה של הנשיקה הארוכה של אביעד ושימרי.)

משה: אז מה, איפה שירתם בצבא?

שימרי: די, אתה באמת סטרייט. (צוחק)

משה: רוצה לראות כמה סטרייט אני?

(משה מתקרב אל אביעד, פותח בעדינות את כפתורי חולצתו, ואז מנשק אותו.)

אביעד:

אני יושב במשרד מול איציק המנהל.
"תגידי, למה עזבת את בית הספר הקודם שלימדת בו?" הוא שואל, ובראש שלי מתחילה לקפוץ המחשבה שאולי שוב אצטרך לחפש עבודה.
"לא הסתדר משהו ביני לבין כמה מהמורות" אני שולף,
"אבל לא נתתי לזה להשפיע עליי. סיימתי את השנה בטוב והתלמידים-"
"וואיך התלמידים שלך קיבלו את זה שאתה הומו?" הוא יורה לפני שאני מספיק לסיים.
אני מופתע מהשאלה. בזווית העין אני רואה תמונה שלו עם אשתו והבת שלו מחובקים.
"לא שזה מפריע, פשוט חלק מההורים מרגישים אי נוחות עם אורח החיים שאתה והחבר שלך בחרתם לחיות."
"הוא לא חבר שלי, הוא בעלי."
"אתה ראית את השלט בכניסה. אנחנו בית ספר מאוד ליברלי ומאוד מאמינים שכל אחד יעשה מה שטוב לו. פשוט האוכלוסייה שמגיעה לפה היא לא תמיד כזאת ליברלית. ולפעמים יש מצבים שיכול להיות שצריך להצניע"
"איציק, אני לא מבין על מה אתה מדב-"
"אביעד אני רוצה שלא תספר לילדים שאתה וחבר שלך קרובים כל כך. כבר פנו אליי כמה אבות (משתהה) ואימהות. גם אם החשש שלהם מופרך, הם הורים, וזה חשש שאני צריך לעמוד מולם ולהגיב אליו-"

שיחת טלפון מהבת שלו עוצרת אותו. הוא רק מחייך אליי,
מבקש שנמשיך את השיחה הזאת בהזדמנות אחרת, ויוצא
מהמשרד.

משה: רוצה לראות כמה סטרייט אני?

(משה מתקרב אל אביעד, פותח בעדינות את כפתורי חולצתו, ואז מנשק אותו בלהט. שימרי מסתכל המום. לפתע אביעד מתנתק מאחיזתו של משה ומתחיל לצחוק ולרקוד עם עצמו. ניכר שהוא נהנה מהחוויה. משה ושימרי מתמזמזים. חן, חייל בן 18, נכנס עם מדים. אביעד קולט אותו, עט אל הטרף, ומתנשק איתו. שימרי מבחין בהם ומנסה לקחת את חן אליו. הם רבים על חן. אביעד מנסה להדוף את שימרי ולהפריד את הנשיקה של השניים בחוסר הצלחה ולבסוף נופל על הרצפה. שתיקה ארוכה ומביכה. אביעד נותר מובס על הרצפה שניות ארוכות עד שהוא קם על רגליו ומסתדר במבוכה)

חן: היי, מה שלומכם? הבחור בכניסה אמר לי למסור לכם שהם מתנצלים על העיכוב. (צוחק במבוכה, מסתכל על שימרי) המדים? אמרו שיהיה זירוז בתור לחיילים במדים אז באתי ככה. מה, זה לא טוב?

אביעד: הם סתם אומרים את זה כי חיילים תמיד מעלים את המורל.

חן: אהה... אתם באים לפה הרבה? (חן מושיט לו כוס מים, אביעד שותה)

אביעד: תודה. כן. הבחור בכניסה, אושרי, הוא חבר טוב שלי. (מבחין בתג היחידה לכתפו של חן) חיל מודיעין? גם אני הייתי.

שימרי: גם אני.

משה: לוחם.

חן: שלישות. בשביל הווסאח אני מסתובב גם עם התג. (שתיקה. ואז לשימרי) אז מה כל כמה זמן זה קורה?

שימרי: ילד, קורה מה? ששש! אסור לדבר על זה. (משה ושימרי מרצינים בבת אחת, ואז צוחקים, אביעד מצטרף)

חן: אה, סליחה. סליחה, חשבתי שפה מותר. אז על מה דיברתם
עד עכשיו?

אביעד: לא דיברנו על-

משה: אמרנו סוד!

חן: סוד?

אביעד: מה?

שימרי: כן, כן, אמרנו סוד, ילד, אלא אם כן אתה טוב בלשמור
סודות. אתה יודע מה, בוא נראה אותך. בחר משחק, אם תנצח
בו - נגלה לך. (שימרי נתן לחן באמפ)

חן:

סוף סוף המפקד הזה שחרר אותי להתקלח. עוד 12 שעות ואנחנו יוצאים הביתה. אני רץ למגורים שלי, מעיף את המדים שלי ורץ למקלחות. במקלחות אני לבד, שר לעצמי. אני שומע את הקול של המפקד קורא לי. פאק, מה עשיתי עכשיו? הוא לא משחרר ממני. די, איזה עונש כבר אפשר... פאק, הנשק! שכחתי את הנשק! אני יוצא מהמקלחת, בא לרוץ לכיוון החדר שלי בתקווה שהמפקד לא הגיע לשם לפני, אני פותח את הדלת והמפקד שם. הוא עומד מולי. הוא עם מדים ואני עם המגבת, מכסה את עצמי ומובך.

"המפקד?"

"חן" הוא קורא לי.

הוא קרוב אליי. הוא בוחן אותי. רק שלא ישים לב לנשק. אני בא להגיד משהו והוא פתאום... מנשק אותי? מה? המוח שלי צועק לי לעצור, זה המפקד שלך, אבל המפקד מושך אותי לתוך המקלחות ומנשק אותי. וואו, וואו, זה היה כאילו ממש גרוע. הוא תלש לי שערות מהזקן אבל הוא היה ממש INTO IT.

משה:

"אתה לא נמשך אליי?" נאווה הסתכלה ושאלה אותי.

"מה?" שאלתי, מופתע מהכנות של השאלה.

אנחנו בויכוח הזה כבר שעות. השעה הייתה איזה שלוש בלילה. ניסיתי לספר לה שאני לא רוצה לנסוע אחרי מוריה כי אני זקוק שניה לתל אביב, שניה להתפרק.

"אתה כבר לא נמשך אליי?" נאווה שאלה שוב, מנסה לראות אם

הבנתי שאין דרך חזרה אחרי השאלה הזאת, "אני יודעת שהסכמנו שאתה ממשיך בשלך ומידי פעם נוסע לתל אביב לעשות את מה שאתה צריך, אבל מה איתי? אני חשבתי שכשאתה חוזר מתל אביב אתה תחזור להיות איתי. תשכב איתי, תרצה אותי, תרצה איתי. אבל אתה לא נוגע בי. אתה כבר לא נמשך אליי או שמעולם לא נמשכת".

אני שותק. אני יודע שזה הדבר הכי מפחיד שמישהו יכול לשמוע, שלא נמשכים אליו יותר (שתיקה). אמרתי לה שאני אוהב אותה מאוד וקמתי לנשק אותה. היא בכתה. הרגשתי שאני חייב לעשות משהו אז הפשטתי אותה, וליטפתי אותה, וחיבקתי אותה, ושכבנו. השעה חמש בבוקר. אני ונאווה שוכבים במיטה. היא מחבקת אותי ואומרת לי שאם אני ממש מתעקש אני יכול לנסוע מחר לתל אביב אבל שהיא רוצה שאדבר עם מוריה לפני שהיא נוסעת לאילת כי יש לה תחושה רעה.

שימרי:

אז אני בסאונה בברלין. אני חושב על זה שאם בעלי היה פה הוא בטוח היה מפחד עליי. בחור שחור, גדול, מפחיד כזה, מסמן לי לבוא אליו. אנחנו מתחילים להתמזמז ואחרי כמה שניות הוא מוריד אותי למטה לרדת לו. בפעם הבאה שאני מרים את המבט שלי אני קולט עוד שני בחורים שחורים שהצטרפו אלינו לחגיגה, ולפני שאני שם לב אני באורגיה מטורפת עם חמישה שחורים. גמרת? לא גמרת. איך אפשר אם יש עוד איזה 400 גברים אחרים. הלכתי שניה לתדלק את עצמי בשירותים וכשחזרתי למרכז של המועדון התחילה שם מסיבה מטורפת. כולם רוקדים עם כולם, על כולם, אני לא מזהה עם הזיעה שעליי היא שלי או לא שלי, ואיזה בחור לטיני אחד מסמן לי לבוא אחריו.

חן: אז זה סוד?

שימרי: כן, כן, אמרנו סוד. ילד, לך שמור עלינו בבקשה. אלא אם כן אתה טוב בלשמור סודות. אתה יודע מה, בוא נראה אותך. בחר משחק, אם תנצח בו - נגלה לך. (שימרי נותן לחן באמפ)

חן: איזה משחק?

משה: 21 שאלות?

חן: אני טוב בזה!

משה: אמת או שקר? פרה עיוורת?

שימרי: פרה עיוורת! (מתגרה) מה, כן? פרה עיוורת?

משה: אני זורם.

חן: אני גם.

שימרי: אביעד?

אביעד: זורם.

שימרי: מעולה! אבל מי תהיה הפרה? (בוחר בחן) ילד (מצייג בפניו את הנפשות הפועלות) יעקב, שימרי ואביעד. על כל אחד שזיהית קיבלת נקודה ואפילו משאלה.

(שימרי נותן לחן לסיים את כוס הג'י שמשה השאיר מאחור, מסובב אותו והמשחק מתחיל. שימרי דוחף את אביעד אל עבר חן כדי שיצטרפו להתנשק. השניים מתנשקים.)

חן: אביעד? (מוריד את כיסוי העיניים ורואה שהוא צדק) עוד סיבוב?

שימרי: הילד רוצה עוד סיבוב, זורמים?

(חן נתקע במשה. משה עוצר אותו, בוחן את המדים, מתקרב אליו ומסובב אותו.)

משה: עמודו! אמת או חובה, חיילת? חובה עליך להיות חייל שלי.

שימרי: יעקב, תעזוב אותו בשקט, הוא עוד צעיר. הוא ילדון קטן שלא יודע מה הוא רוצה ומה הוא עושה.

חן: היי, כולנו ילדים גדולים ונעשה מה שאנחנו רוצים (חן מוריד את חולצתו בזמן שאביעד ומשה מחממים אותו ועושים לו קולות). איך אני נראה לך, יעקב, קטן?

משה: (תוך כדי שהוא ממזמז את חן) כמו ילד שהוא לא ילדון בכלל והוא גדולי גדול (אביעד ומשה מרימים לו), שימרי אולי ניתן לו את הג'י הזה, זה חומר טוב.

חן: ג'י?

אביעד: מה, נהיית דראג דילר?

שימרי: אני לא נותן לו שום דבר...

חן: למה? אני גם רוצה את מה שלקחתם. אני ילד גדול. בבקשה.

שימרי: אני לא לוקח על זה אחריות.

(שימרי מוציא את הג'י, שם בכוס, ומביא למשה. משה מנסה להגיש את הג'י לחן

בצורה סקסית, אך ללא הצלחה. חן שותה.)

משה: (לכולם) טוב, נגלה לו את הסוד? הוא כמעט וכבר ניצח (לחן)

כל אחד סיפר את הסיפורי סקס הכי טובים שלנו, עכשיו תורך.

חן: אני?

שימרי: די, יעקב, עזוב אותו. ילד, הכל טוב. גם אם אין לך לא

צריך להמציא.

חן: סתום את הפה שלך.

שימרי: רארר, עצבנית.

חן: אני אספר אבל זה טרגדיה רומנטית, אני מזהיר מראש!

(משה ואביעד מתיישבים כדי להקשיב ומדי פעם בזמן המונוולוג זורקים הערות)

חן: חורף, לפני חודש וחצי בערך, נכנסתי פעם ראשונה לגריינדר.

רציתי למצוא אולי איזה מישהו לצאת איתו לדייט. התחילו

איתי כל מיני אנשים בני 40 כאלה, שלחו לי תמונות והזמינו אותי אליהם, ואז התחלתי לדבר עם מישהו בשם "האביר על הסוס הלבן". הוא היה יותר גדול ממני אבל דיברנו כל הלילה. צחקנו על הצבא והוא אמר לי לא לחשוש מהגיוס שלי כי במקלחות אתה פתאום מגלה שכולם הכי הומואים. הוא שאל אותי אם בא לי שהוא יקפוץ. אמרתי לו שאמא שלי בבית אבל הוא הבטיח שנהיה בשקט אז הזמנתי אותו. הכנתי מפה יפה כזאת על המיטה עם שתי כוסות יין, התקלחתי, ושמתי קצת נרות בחדר. הוא הגיע והתיישב על המיטה. שתקנו לרגע ואז הוא אמר לי "זה בסדר שאתה לא יודע מה לעשות, תביא לי את היד שלך". הוא לקח את היד שלי, צחק, ואז שאל אם אפשר לנשק אותי. הנהנתי עם הראש והוא התקרב לאט ונישק אותי כמו שלא נישקו אותי בחיים. היד שלו טיפסה לי על הירך ממש לאט. כשהוא הגיע לחגורה שלי הוא עצר ולחש "אפשר?". שאלתי אותו אם זה יכאב והוא הבטיח שלא. הנהנתי והוא הפשיט אותי, השכיב אותי על הבטן והתפשט בעצמו. הוא שם קונדום, מרח על שנינו שמן קוקוס, לחש לי "אתה הילד הכי יפה שפגשתי בחיים" וחדר אליי בבת אחת.

שימרי: ציילד, לא עושים סקס עם קונדום ושמן קוקוס, זה קורע אותו.

חן: כן, אבל לא היה לנו אכפת. כשהוא גמר הוא חייך ואמר לי "אולי כדאי שניקח אותך לבדיקת הריון, ילד. סורי, נקרע הקונדום". שנינו צחקנו והוא אמר שהוא לא מאמין שזו פעם ראשונה שלי, ושאם אני רוצה אז הוא יחזור כל שבוע.

משה: סיפור יפה. ("מספר 37" נשמע במערכת הכריזה)

שימרי: יעקב, הסיפור סקס הראשון, GO, מה זה היה? במטוס?
על מכונת כביסה? פרצת לה הביתה או שבכלל היית השרברב
שלה? (כולם מגלגלים עיניים אל שימרי) נו זה העלילות בסרטי פורנו של
הסטרייטים.

חן: של הסטרייטים?

משה: (צוחק) זה לא היה עם נאוה. כשהייתי בן 14 הייתי עוזר
לאבא שלי במסעדה שהייתה לו בכרמל, והיה לו שוטף כלים
ערבי אחד שתמיד היינו מדברים ביחד. וזהו, זה לא איזה דרמה
מוזיקלית יומית, יום אחד היה לו חם, וגם לי היה חם, והוא
הוריד חולצה, ושאל אותי אם חם לי, וזהו מפה לשם מצצתי לו
וזה הפך להיות קבוע כל פעם שעבדתי שם. מידי פעם אנחנו גם
עדיין מתראים, אני ונאוה באים לבקר אותו. הוא גר לבד,
מסכן, אין לו משפחה. אני מביא לו אוכל, יושבים, מדברים.
שימרי: טוב, מעניין. תודה רבה על הסיפורים המרגשים. אחד
מתבייש שהוא הומו בארון והשני הוא הומו ילדון. אני רוצה
ללכת לראות למה התור מתקדם כל כך לאט... (בא לצאת).

משה: (צוחק) אני לא בארון.

שימרי: אה, אוקיי.

משה: אני לא.

שימרי: חיים שלי, תגיד מה שאתה רוצה, YOU DO YOU.

משה: אתה לא תדבר אליי ככה. אני לא, אני לא.

שימרי: מאמי, הכל טוב, אתה בסביבה מוגנת. ילד, אביעד, נכון?
אנחנו לא נגיד, לא לנאוה ולא לילדה שלך ולא לילד שלך, שאבא
שלהם אוהב לזיין גברים בתחת. או שהוא בכלל אוהב שמזיינים
אותו בתחת?

משה: (קם אל שמרי) תקשיב לי טוב, פעם אחרונה שהילדים שלי
בפה שלך, שמעת?

שימרי: למה, מה תעשה לי, תרביץ לי? אני אקרא לשומרים
בחוץ. יעקב, יש למקום הזה חוקים.

אביעד: מאמי, תירגע, שימרי!

שימרי: אל תתערב, אביעד.

חן: אתה לא זוכר אותי?

שימרי: מה?

חן: אתה לא זוכר אותי? "האביר על הסוס הלבן".

שימרי: מה אתה רוצה ממני? תגיד לי, אתה שפוי?

חן: זה אתה! אתה לא מזהה אותי? כמה מסומם היית שאני
עומד כאן לידך ואתה לא מזהה אותי?

שימרי: אני? אני "האביר על הסוס הלבן"? זה הכינוי שלי

בגריינדר? קוראים לי שם "טוחן חזק". נראה לי שאתה מדמיין,
ילדון.

חן: אנחנו ישבנו אצלי, ואמרת שכבר שנים שלא הרגשת ככה, את
החום גוף שלי, ואת הקרבה הזאת, ואת הרצון לדבר עם מישהו
בלי שהוא ישפוט אותך, ושנמאס לך מהחיים השגרתיים שלך ורק
בא לך מישהו שיאהב אותך באמת.

אביעד: אני לא מבין מה קורה.

חן: יש לך קול כזה גבוה שאתה גומר, והחלום שלך שתהיה גדול
זה לספר על סיפור ההצלחה שנהיית.

שימרי: אני לא יודע מי אתה, ילד. אביעד, אני לא יודע מי זה
הילד המסכן הזה. אני בחיים לא נפגשתי איתו.

משה: אתם מכירים?

שימרי: אביעד, אני בחיים לא נפגשתי איתו.

משה: הלו.

אביעד: הדוש הבן זונה הזה שמזיין בתולים בני 18 זה בעלי.

משה: אז למה התנהגתם כאילו אתם לא מכירים?

שימרי: ילד, תגיד לו שלא שכבנו.

אביעד: אז איך הוא יודע על החלום שלך? או על הקול שאתה עושה שהוא גומר? איך? שימרי אתה הבטחת לי שלא תשקר לי, שתגיד לי עם מי אתה שוכב! אתה אמרת לי שאין לי מה לדאוג ושאתה תשמור על עצמך. תגיד לי שהלכת להיבדק. נקרע הקונדום, לא? הלכת להיבדק, נכון? (שימרי שותק) אם יש לך מחלת מין אתה תהיה גבר ותיקח את הזריקות, שמעת? אפס! מר "לא לוקח זריקות של הטרוסקסואלים".

משה: מה? "לא לוקח זריקות של הטרוסקסואלים"?

אביעד: כן, הבחור הזה מפחד שהסטרייטים מנסים להרוג אותו איכשהו, (את שאר התשובה שהוא עונה ליעקב, הוא עונה בעודו מביט אל שמרי עמוק בעיניים בהאשמה) בגלל זה הוא גם לא מוכן לעשות איתי ילדים. נכון, שימרי? הוא מפחד שיצא לנו ילד סטרייט, שהוא לא ידע לאהוב אותו. הוא מפחד שהמורים שלו יהיה סטרייטים, והחברים שלו, והנערות שהוא ישכב איתן. שהילד שלנו יהיה כל כך סטרייט שיום אחד הוא יקום בבוקר ויחטיף מכות לאבא ההומו שלו רק כי הומו מזדיין בתחת! את זה גם סיפרת לבתול המזדיין שלך?

משה: רגע אז לשלושתכם יש מחלת מין?

(**"מספר 40"** נשמע בכריזה. הם שותקים. **"מספר 41"** נשמע בכריזה. אביעד מביט על עבר דלת הסאונה.)

אביעד: אני הולך לתור שלי, ואני הולך להנות את החיים שלי.

משה: רגע, מה אתה הולך לעשות אם יש לך מחלת מין?

אביעד: זה לא פאקינג עניינד, יעקב-נשוי-לנאווה-מחיפה!
(אביעד יוצא מן הבמה דרך דלת הסאונה)
משה: טוב, נגיד לשומר בכניסה שלא יכניס אותי לתא שלו.
(שתיקה, משה צוחק)

שימרי:

אני בברלין, לא זוכר כמה שעות אני ברחבה ורוקד. עדיין לא גמרתי, אבל אני גמור. ניסיתי ללכת לשירותים להשתין. אחד מהבחורים ששכבתי איתו ניסה לעזור לי אבל כשהגענו לשירותים הוא רק רצה לרדת לי. צחקתי וביקשתי ממנו להפסיק אבל הוא התעקש. רק אחרי כמה דקות שהוא קלט שאני לא בעניין הוא הפסיק לנסות ונתן לי להשתין בשקט. כשיצאתי הסתכלתי במראה. חייכתי לעצמי. מעניין אם אביעד היה שונא לראות אותי ככה או שהוא היה שמח בשבילי. ניסיתי לספור עם כמה גברים שכבתי בשעות האחרונות. הגעתי בערך ל-32 גברים. שטפתי פנים ויצאתי חזרה אל הסאונה ביציאה שלא ראיתי מקודם. מרחוק אני רואה שורה ארוכה של גברים מסתכלים על משהו. ידעתי על מה, על פורנו. הם כולם היו מרותקים. הייתי חייב לדעת מה כל כך מעניין אותם. על מה הם צופים? מה עושה להם את זה? אורגיות? שחורים ולבנים? שוטרים? טווינקים? האור של המסך ריצד לכולם על הגוף תוך כדי שהם מאוננים. זה היה מראה יפה. הם כולם היו נראים כמו ילדים קטנים שחזרו הביתה וחייבים לראות את הפרק בסדרה האהובה עליהם בזמן שאמא מכינה להם אוכל. אף אחד מהם לא מחייך וכולם מסוקרנים בטירוף. על המסך בענק היה שלושה נמרים אוכלים אייל, נשיונל גיאוגרפיק. ליטרלי שלושה נמרים מפרקים אייל, והם עומדים בשורה ומאוננים. הקאתי. ניסיתי להתקשר לאביעד, הוא לא ענה.

משה:

השעה שבע בבוקר. אני דופק בדלת של מוריה. היא ערה.
"התכוונת לברוח מהבית בלי להגיד לנו?" , היא מחבקת אותי
ומתחילה לבכות.
"אבא... אולי אני לא אלך?" , היא אומרת לי כשהפנים שלה בתוך
החזה שלי.
"אין ממה לפחד, ילדה שלי, אני לא אתן שיעשו לך רע. את יודעת
את זה, נכון?"
"אז למה אמא מפחדת כ"כ?" היא שואלת.
"כי לפעמים זה עולם מפחיד, אבל זה לא אומר שלא צריך לנסות
משהו רק כי מפחדים, נכון? אני גם הולך היום בערב לאנשהו
בפעם הראשונה, וגם בגיל שלי אני עדיין מפחד"
"ממה?"
"שלא יהיה לי כסף, שאני לא אמצא חברים, שאני אתגעגע אלייך
ואל אמא"
"אולי אני לא אלך?" מוריה בכתה שוב.
"לא, לא. שנינו ילדים גדולים כבר ואנחנו נתמודד כל אחד עם
מה שמפחיד אותו ואז כשנתראה בראשון נצחק על הכל, בסדר?"
מוריה הנהנה וחיבקה אותי, "בואי, אני אסיע אותך לאוטובוס
לאילת?"

חן:

"אתה לא מזהה אותי?" המפקד הפסיק לנשק אותי ואמר, "דיברנו בגריינדר לפני שהפכת להיות חייל פה. לא שלחתי לך פנים כי אני בארון אבל חשבתי שאולי תזהה את הגוף שלי. חשבתי שזיהית אותי ושאתה סתם משחק אותה קשה להשגה." אני צוחק בנימוס. אייל, ככה קוראים למפקד מסתבר, ראה מה השעה, נבהל והתחיל להתלבש במהירות.

"אני הולך לאיזה פגישה שיש לי עם הראש מדור, משהו בעניין כספי, אולי תבוא איתי? רק אל תשכח את הנשק שלך הפעם." הוא צחק.

הבסיס היה ריק. נדמה שכאילו הכל עצר מלכת בזמן ששנינו הלכנו יחד לרמ"ד. אייל סיפר לי על כל הרגעים שהוא כמעט נשבר ורצה לנשק אותי. הסמקתי. כשהגענו לחדר של הרמ"ד אייל ביקש ממני להניח את הנשק יפה בכניסה. "תעשה כל מה שהוא רוצה. סמוך עליי." הוא לחש לי, ונכנסו פנימה. אחרי שעה יצאנו החוצה שנינו צוחקים.

"ככה זה לפני כל שבת בצה"ל? פק"ל זיונים לפני סופ"ש?" "רק אם תשאר איתי." אייל אמר ונישק אותי. שוב הסמקתי. "אתה יפיוף."

"זאת הייתה הפעם הראשונה שלי אתה יודע?" אמרתי לאייל. "וואו. וואו, לא להאמין שככה היית בפעם הראשונה, מטורף. אבל אתה יודע מה צריך לעשות עכשיו? ללכת להיבדק ממחלות מין. הוא בכוונה משתמש בשמן קוקוס וקורע את הקונדום כל פעם. הוא חושב שעשו אותי באצבע אבל אני נותן לו."

אייל העביר את ידו על הזקן שלי ואמר "אני חושב שאתה מסוגל
לכל כך הרבה ואתה לא יודע את זה בכלל... הנה 500 שקלים
שהרווחת ביושר" ודחף לי כסף לכיס של החולצה.
"אייל? על מה 500 שקלים? התערבנו על משהו?"
"על מה שעשית שם. זה מה שאמרתי לך לפני שנכנסו לרמ"ד,
שמדובר בעניין כספי ושאם תעשה כל מה שהוא ירצה זה ישתלם
לך, ואתה אכן עשית כל מה שהוא רוצה." אני מבולבל, עומד שם
ובוהה באייל.
"אל תגייד לי שגם זה פעם ראשונה שלך. מה יש לך, זה כסף קל,
במיוחד עם המשכורת הצבאית הגרועה הזאת. יש המון אנשים
בודדים שם בחוץ, חן. יש לך הזדמנות מעולה לגרום לאנשים
להיות מאושרים, מאוד מאושרים."

שימרי:

שוב הייתה לי בחילה אז התחלתי להסתובב קצת ברחובות
בברלין. האורות של הרחוב דלקו והבתים היו חשוכים. אנשים
ישנים להם בבתים שלהם. מוזר לחשוב שיש שם גברים (משתהה)
ונשים שישנים להם באותה מיטה ולא חושבים עליי, ולא
חושבים על מה שאני עשיתי הערב, ואם יחשבו יגידו "ההומואים
האלה"... נעצרתי מול אחד החלונות של הברים והצצתי פנימה,
זה היה בר של הומואים. ראיתי כמה אנשים בודדים רוקדים,
ספק עם עצמם ספק עם עוד בן אדם. נכנסתי פנימה וגל חמימות
הציף אותי. ברקע הזמר שר שיר מוכר בגרסא ג'אזית. איזה שיר
זה? נעמדתי ליד הבר כדי להזמין לי בירה. "רומיאו" של יהודה
פוליקר בגרסא אנגלית מוזרה. כשנגמר השיר כולם התיישבו
ונתנו לאחד מההומואים היותר צעירים לעלות לבמה. הוא
הקריא שיר שכתב. 4:30 בבוקר, אני בבר בברלין אחרי שעות
שהייתי בסאונה, מקשיב להומו גרמני מקריא שירה, והוא ריגש
אותי עד דמעות. אני לא יודע אם זה הסמים, אבל בכיתי כמו
שלא בכיתי שנים.

(**"מספר 41"** נשמע במערכת הכריזה)

שימרי: ילד, תראה איזה בלאגן עשית....

חן: תפסיק לקרוא לי ילד.

שימרי: אנחנו שכבנו? (שתיקה) ילד, אנחנו שכבנו? תגיד את האמת.

חן: לא היית שוכב איתי?

שימרי: תענה על השאלה שלי.

חן: לא, לא שכבנו.

משה: אז איך ידעת על החלום והקול?

חן: להפוך להיות סיפור הצלחה? זה החלום של כולם, לא? זה היה קל לנחש...

שימרי: סתום ת'פה ילד, אתה משחק פה עם הנישואים שלי, לא עם איזה הומו בגריינדר.

חן: אבל אם הייתי פוגש אותך בגריינדר לא היית מזיין אותי?

שימרי: מה אתה רוצה, ילד?

חן: דייט.

שימרי: מה?

חן: דייט, איתך, אחד על אחד.

שימרי: לא עושה דברים כאלה, אני בזוגיות, ילד.

חן: אבל לזיין אותי כן?

שימרי: אתה רואה בינתיים שאני מזיין אותך?

חן: מה הבעיה שלך? אני רק רוצה להכיר אותך.

שימרי: אין לך מה להכיר אותי, ילד, אני סתם אחד. אני נשבע.

חן: תקרא לי חן. (קרוב אליו)

(**"מספר 42"** נשמע במערכת הכריזה)

שימרי: אתה יפה, ילד, אתה ילד יפה, אין לי מה להגיד.

חן: תקרא לי חן. (שתיקה) אז קדימה, דייט אחד.

שימרי: אני נשוי, ילד.

משה: (מתקרב אליהם) אני מוכן דייט, ילד. מה בא לך? סרט? ים?

סתם להתכרבל בספה?

שימרי: תיזהר, ילד, אין דבר פחות סקסי משרמוטה ששוכבת עם

כולם. אתה לא רוצה להיות זונה.

(חן חותך בבת אחת, מתארגן ובא לצאת)

משה: ילד, ילד, די עם הדרמות. קח את התור שלי, אני בכל

מקרה המספר הבא. לך תזיין בשקט, שירגע לך. מחר בבוקר הכל

יראה אחרת.

(חן מהסס, פונה לשימרי אבל אז לוקח את הפתק ממשה ויוצא לכיוון שמאל במה)

שימרי: רק אל תשכח קונדום, אה?!

(חן נכנס לסאונה, שימרי ומשה לבד על הבמה. שתיקה.)

משה: שימרי?

שימרי: מה?

משה: מה נתת לנו?

שימרי: G.

משה: אני יודע, אבל מה זה?

משה: זה טוב.

משה: אתה באמת פוחד? שאנחנו רוצים להזריק לכם משהו?

שימרי: מי זה לכם? מי זה אנחנו? מה אתה רוצה ממני?

משה: ההטרוסקסואלים להומואים. אמרת שאתה בגלל זה לא

עושה חיסון למחלה שלך.

שימרי: בחייאת, תעזוב אותי, יעקב.

משה: משה.

שימרי: מה?

משה: קוראים לי משה. יעקב זה שם במה.

שימרי: כדי שאשתך לא תגלה?

משה: היא כבר יודעת, לא הכל, אבל היא יודעת.

שימרי: תפסה אותך?

משה: לא, סיפרתי לה. לא רציתי לבגוד בה.

שימרי: אז היא יודעת שאתה הומו?

משה: שאני שוכב עם גברים. היא מקבלת אותי כמו שאני. אנחנו רואים אחד בשניה מקלט.

שימרי: כן? גם עכשיו היא יודעת שבאת לזיין איזה חור של בחור יחד עם עוד 70 בחורים אחרים? את זה היא לא יודעת, אה?

משה: זה לא אותו דבר.

שימרי: אין הבדל בין סקס עם ערבים בחיפה לבין סקס עם שרמוטה פה.

משה: זה לא בסדר לשחק ככה עם הילד, אתה יודע את זה נכון?

שימרי: אל תנסה לחנך אותי, יעקב-משה.

משה: ואביעד? למה הסתרתם את זה? הוא בעלך?

שימרי: הוא הציע את זה. רבנו היום בבוקר כי שוב לא ישנתי בבית, אז הוא רצה שנצא היום לדייט ונשחק כאילו אנחנו לא מכירים זה את זה. כל פעם שאני חוזר מאיפשהו הוא שופט אותי. מה זה יעזור לך? אני צריך שתבין אותי. מה זה עוזר לי שתכעס עליי עכשיו שאני מסטול או שיכור? אני צריך חיבוק. אתה יודע, החלום הכי גדול שלו היה שנגור בתל אביב עם ילדים, אבל יש בי משהו שלא מסוגל לתת לו את זה, להתמסר לבורגניות הזאת. אני הומו, משה, ואני גאה בזה יותר מהכל. זה הזהות שלי, הערכים שלי, הטבע שלי, ואם אלוהים או המדינה או לא

יודע מי החליטו שאני לא צריך להתחתן ולהביא ילדים אז למה אני צריך להלחם בהם? זה סם אונס, הג'י.

משה: מה?

שימרי: ככה הסטרייטים קוראים לזה. זה מה שהם שמים במשקה של הבנות כדי שהן יאבדו הכרה ואז ישכחו אחר כך. אבל נתתי לך בקטנה. בלי אלכוהול זה רק מרפה את הכל, משחרר. זה מה שאנחנו צריכים, שניה לשחרר. (צוחקים יחד) אתה מפחד להזדקן, יעקב-משה?

משה: תלוי את מי אתה שואל, את יעקב או את משה? את משה?

לא. הוא רק מחכה שהילדים יהיו גדולים, שאני ונאוה נשב במרפסת בבית שלנו מול הים עם נכד על הברכיים ונספר לו על איך הכרנו. את יעקב? הוא מת מפחד. מגיע לי גם אהבה, אתה יודע, לא רק לילדים בני 18 עם קוביות. אז עבר זמני? למה אף אחד לא שלח פתק או הודעה מהרשויות "שים לב, אתה מתקדם במהירות לשטח שאף אחד לא ירצה בך. בבקשה, עשה סקס כמה שיותר ודאג למצוא אהבה לפני גיל 35 כי אז כבר תהיה לא רלוונטי."?

שימרי: די, אתה מדבר שטויות.

משה: תגייד לי אתה.

שימרי: כשהייתי ילד ושיחקתי בגיבורי על תמיד היה לי את הכוח לחזור אחורה בזמן. זה היה הכוח על הכי שווה. גם אם טעית, הכל נועד לתיקון. וככה חייתי את כל החיים שלי, במחשבה שהכל נועד לתיקון אם רק ארצה לחזור בזמן. אני בן 29 משה, אני פאקינג בן 29, איפה הלא לעשות שיעורי בית, איפה לחזור לחמם שניצל תירס ולצפות בערוץ הילדים. אתה יודע מתי הבנתי שאיבדתי את כוחות העל שלי? בפעם הראשונה שאמרתי

לאביעד שאני לא רוצה איתו ילדים. הוא כל כך נפגע ועזב את הבית לכמה ימים. לא הייתי מסוגל להגיד לו שזה לא שאני לא רוצה איתו ילדים, אני פשוט לא רוצה ילדים. אני לא רוצה להיות אבא, לא רוצה. אני לא מוכן שיהיה לי ילד כשאני ילד בעצמי. (מתעשת) לא, זה לעולם לא יקרה.

משה: (מסתכל בטלפון) שיט, אני מתנצל, 11 שיחות שלא נענו מנאוה. אני יוצא שניה להתקשר אליה.

שימרי: אל תדאג, יעקב, הסוד שלך שמור איתי.

(יעקב יוצא לימין במה, חן נכנס משמאל במה מאושר, רק מגבת לגופו)

שימרי: מה, ילד?

חן: לא. איך קוראים לי? נו, אתה יודע, איך קוראים לי?

שימרי: חן, חן. קוראים לך חן, יא מציק. חן הילד היפיוף. התקלחת?

חן: אתה דואג לי?

שימרי: שמע, אין לי בעיה לשכב איתך, ילד.

חן: כן? באמת? (שימרי מהנהן להסכמה) היית שוכב איתי?

שימרי: ברור. אבל אני שוכב עם כולם, זה לא אישי.

חן: אז... רוצה לשבור לי את הצורה?

שימרי: אוי לא, ילד. ישיר מידי. כמעט היית שם, כמעט הלך

חלק, ו... איפה הקלאס? אתה בתול?

חן: עכשיו כבר לא...

שימרי: אבל לפני זה, היה את האביר על הסוס הלבן?

חן: לא, לפני היום לא עשיתי סקס. זאת הייתה הפעם הראשונה שלי.

שימרי: אין לי בעיה להיות האביר על הסוס הלבן שלך.

(אביעד מתפרץ אל הבמה מתוך הסאונה, רק מגבת לגופו, מחפש משהו להיאחז בו. שימרי עוזב את חן ורץ לתמוך באביעד שמסתובב אחוז טירוף.)

אביעד: בוא נלך, שימרי. אני לא רוצה יותר, לא רוצה. הם פשוט שוכבים שם, שלושה גברים, כמו גופות, ואיזה חמישה גברים חודרים אחד אחרי השני לאיזה בחור, והם מצליפים בו וצועקים "שרמוטה, שרמוטה, פתחי". איזה אחד פשוט מנווט מי יזיין את מי, ואז הוא חייך אליי, וכמו איזה פרס שזכיתי בו, הוא מכוון אותי אל איזה אחד ואומר לי "הוא הכי טוב, רק ביקורות טובות". קפאתי במקום. אין לו מושג אם הם בהכרה בכלל, שאלתי אותו. לא הייתי מסוגל אבל הוא לא הפסיק להסתכל עליי, אז פשטתי את המכנסיים וזיינתי אותו. לא הצלחתי להבין אם הוא רוצה שאני אמשיך לזיין אותו או לא, הוא לא השמיע שום קול. מלמלתי סליחה כל הזמן. ואז גמרתי על עצמי. הרגשתי שזה העונש שלי, שהזרע הזה חייב להישאר עליי וששום מקלחת ובושם לא יעזרו לי. אסור לי להסתיר את הבושה הזאת. אני לא יכול לחזור ולדפדף ולהמשיך להיות בן אדם כשזה מה שקורה בחדר לידי, אתה מבין? אם זה סקס, וזה מה שזה אומר להיות הומו, אז אני לא הומו. ואם זה מה שזה אומר להיות בן אדם, אולי שווה שכולנו נמות. (חן מצחקק, ואביעד בתגובה ממשיך) אתה בן זונה! ואני בן זונה! וכולנו בני זונות שהסכמנו לעמוד בתור הזה!

חן: היי, היי, דבר יפה. מי בן זונה? הם הזמינו אותנו. הם רצו את זה. הבחור הזה שמנווט בכניסה אמר "חייך יפה, הנה נעם, גלעד ורועי. כל אחד מהם רצה להיות שרמוטה שלכם הלילה. תעשו אותם מרוצים.", אז מה זה אשמתי הבחירות של נעם, גלעד, ורועי? הם הגיעו לפה לבד, הם בחרו להיות

מסוממים, הם בחרו שיחדרו אליהם, הם אפילו נשכבו ככה בצורה הזאת.

אביעד: תגיד, שלך נשם בכלל? לא יודע מי מהם זה היה, רועי, נעם, או גלעד...

חן: לא יודע ולא אכפת לי. (מועד) שימרי, בוא תעזור לי לצאת החוצה רגע לשטוף פנים לפני שתבוא איתי לסיבוב לשם.

(שימרי מסתכל על אביעד. אביעד משפיל מבט. חן יוצא לשמאל במה.)

אביעד: אני צריך שלא תעזוב אותי יותר, שתפסיק עם השטויות. (שתיקה) אני חושב שהפעם הגזמנו.

משה: (נכנס מימין במה בחרדה, כחיה) שימרי, תעזור לי. תעזור לי, שימרי. אמרתם שהם חברים שלכם פה, הם לקחו לי את הפלאפון ולא מחזירים לי אותו. שימרי, הילדה לא עונה. **שימרי:** הנה, הנה, קח את הפלאפון שלי.

משה: נאווה? כן, זה משה, אני מדבר מטלפון של מישהו אחר פה בתור. מה קרה לפלאפון שלי? לא משנה, נאווה, מה עם מוריה? המלון לא עונה? היא הגיעה לאילת?

חן: (נכנס בחזרה מן הסאונה צוחק) שימרי, צדקת, הסטרייטים האלה נוראיים. השומרים צוחקים על איזה שמועה של 30 גברים שאנסו איזה ילדה בת 16 באילת. יושבים שם מפנטזים על זה, מחפשים אם כבר העלו משם סרטונים לאיזה פורנו.

(משה מכבה את הפלאפון. הוא בוכה, נעצר, בוכה, ויוצא)

חן: אני אלך לראות אם יש איזה דרך לעזור לו במשהו. (חן יוצא, "מספר 54" נשמע בכריזה. "מספר 55" נשמע בכריזה.)

אביעד:

יום לפני ששימרי טס לברלין סיפרתי לו שאני לוקח את העבודה בתיכון החדש ושהפעם יש לי הרגשה טובה. הוא שוב התחיל עם הנאום שלו שאני לא צריך את ההומופובים האלה, ולמה אני לא הולך למקום בו יש אנשים משלנו, כמו בהייטק או באיגי.

"מה זה אנשים משלנו? אם יהיו לנו ילדים משלנו אז לפחות יהיו עוד אחד או שניים או שלושה בצד שלנו במלחמה הזאת" אמרתי לו, אבל הוא כמו תמיד שתק. ואז הוא טס לארבעה ימים לברלין, אז אתמול חיכיתי לו שהוא יחזור מהטיסה עם ארוחת ערב שהכנתי לנו, אבל הוא לא הגיע. בארבע בבוקר הוא חזר מסטול ושיכור מאיפשהו.

"איך היה בברלין?" שאלתי אותו.

"כיף" הוא ענה.

"היית בסוף עם מישהו או שלא יצא לך בגלל העבודה?"

"לא, לא יצא. בסוף לא הייתי עם אף אחד"

אחרי כמה דקות הוא אמר שהוא היה בבר של הומואים שם ונזכר בדייט השני שלנו, באוויטה, שהיה המקום היחידי שיכלנו לצאת אליו אז בלי שירביצו לנו. ברקע התנגן השיר של בריטני ושנינו שרנו אותו בטירוף וכשהוא נגמר אמרתי לו שזה השיר האהוב עליי. הוא צחק עליי שאני כזה הומו. ואז התחיל להתנגן השיר "רומיאו" של יהודה פוליקר, אז תיקנתי את עצמי ואמרתי שבעצם זה השיר האהוב עליי.

"אתה לא יכול להיות הומו גם של בריטני ספירס וגם של יהודה פוליקר, זה לא אותו סוג הומו" הוא צחק אליי, ואמר לי שהוא חושב שנהיה יחד לנצח.

"אתה רוצה שנלך למסיבה שיש היום בסאונה? שנפלפל קצת את

העניינים?" שאלתי אותו כשקמנו היום בבוקר. הוא היה מופתע
שהצעה הזו הגיעה ממני.
"בוא נפלפל את זה קצת" הצעתי לו, "נשחק משחק, כמו שאתה
אוהב. נעשה כאילו אנחנו לא מכירים אחד את השני ואז מבין כל
האנשים אני אמצא אותך ואתה אותי."

אביעד: (מתיישב) שימרי... (רוצה להגיד לו משהו אך עוצר בעד עצמו, מתחיל

לבכות ומנגב את הדמעות.) מחר נתעורר ונשכח שכל זה היה.

(שימרי עוזר לאביעד לקום ואביעד יוצא לימין במה. "מספר 56" נשמע ממערכת

הכריזה. שימרי לבד על הבמה.)

שימרי:

אם תשאלו את הגברים עוברי האורח בברלין הם יגידו לכם שאני
המסבאה הכי טובה שיש.

גופי הוא כמו עיר נמל והעוברים והשבים עוגנים בתוכי.

וכמו המסבאה הכי טובה שיש בצומת דרכים נידחת אני מספק
להם מקום לנוח, להתנחם ולהרגיש.

וכשההורים שלי ישאלו אותי איך היה לי במסיבה לא יהיו לי
מילים לתאר להם.

לא כי לי אין מילים, אלא כי אני והם דוברים שפות אם שונות.
איך אוכל להעביר לגבר ולאישה האלה מולי את התחושה של
לרקוד בשמלה ושכל הרחבה מחבקת אותך אם הם לעולם לא
הסתכלו במראה והרגישו לא שייכים לעצמם?

אילו מילים יש בשפה שלהם שיכולות להעביר את הרגע בו אתה
רואה זוג גברים בני 60 מתנשקים ואתה אומר לעצמך
"הנה, אולי בכל זאת יש לי עתיד".

אילו הברות או עיצורים יכולים לבטא בחוסר שיפוטיות
מוחלטת את זה שאני הומו,
ושאני אוהב את זה.

(**"מספר 57"** נשמע ממערכת הכריזה. שימרי לבד על הבמה. מתלבט אם להיכנס או לא.)

מסך.

(חשבון נפש הומוסקסואלי)

הדמויות

שימרי

משה

אביעד

חן

(חדר המלתחות בסאונה לגברים הומוסקסואלים. שימרי יושב לבד על ספסל ומנסה לשנן מילים מפתק. כאשר משה נכנס שימרי מחביא את הפתק. משה מתיישב במרחק מה משימרי. שימרי בוחן אותו, מוציא שקית של ממסי ועושה שני באמפים. שימרי מציע למשה מהממסי, ובתגובה משה מראה לו שלושה צייסרים שהוא הביא איתו. שתיקה. השניים מביטים אחד בשני בשעשוע. שתיקה.)

שימרי: לפני כמה שעות חזרתי מברלין. אשכרה לפני 12 שעות הייתי שם בסאונה בברלין. מכיר? זה כמו פה, רק ששם יש חתיכים. הם מסתובבים שם רק עם מגבות עליהם, מחפשים טרף. הסאונה שלהם נראית כמו אתר עינויים, אבל איך שהם אוהבים לחגוג... אחחח הגרמנים האלה. וואו, וואו, וואו. אבל אני הייתי סולידי אתמול בלילה. אולי לא כל כך סולידי. תלוי ביחס למי. בכל מקרה זאת הייתה הפעם האחרונה שלי. פעם אחרונה שלי עם כל החגיגות האלה לעוד הרבה זמן. מה אתה מסתכל עליי? פה זה אחרת, זה צנוע, זה מקומי, "סאונה" עלק. חוץ מזה, אני פה למטרות אחרות, לעסקים, ואתה? למה באת לפה? אתה בא לפה הרבה? טוב... בקיצור, אז הסאונה שלהם מטורפת. כבר בכניסה ל"בוילר רום" אתה קולט 400 גברים עושים סקס, ככה, בפנים שלך. בהמות, אבל סקסי לא? אין על השחרור, על הפנטזיה. זה הכי כיף, הפנטזיה, לא? אחחח אני אתגעגע לזה, כמה שאני אתגעגע לזה, לבאמפ, לממסי, לקטנה, לפאף, למנה, לגיי, ללהרים, מה רע בקצת להרים? ואתה, מרים? אני חופר לך? לא נורא זה חלק מהקסם האישי שלי. בקיצור אני שם ברחבה, רוקד. שעות שאני רוקד, רוקד, רוקד ופתאום אני קולט איזה בחור שחור מסמן לי לבוא אחריו, מה אני לא אלד?

אני אלך. וואי וואי, ועוד איך אני אלך. אני בברלין, מותר לי.
הוא מרים אותי, לוקח אותי הצידה, מוריד אותי לאט לאט וגם
את המגבת שלו, ובפעם הבאה שאני מרים את המבט שלי
עומדים שם עוד שלושה שחורים. זה לא פוליטיקלי קורקט
להגיד שחורים, זה מה שמפריע לך? אפרו-אמריקאים?
אפרו-ברילנאים? לא משנה, כור היתוך, כי אז עוד שלושה לטינים
הצטרפו לחגיגה ומפה לשם אני קולט שאני באורגיה
מ-ט-ו-ר-פ-ת. ממסי? כדאי לך, זה משחרר! טוב... גמרתי? לא
גמרתי. נראלך שגמרתי? איך אפשר אם יש עוד איזה 400 גברים
אחרים מסביבי. אז עשיתי באמפ והלכתי לשירותים להשתין,
אבל איזה בחור רצה לרדת לי. שכבנו. שכבנו? שכבנו... שכבנו?
לא זוכר, אבל כשיצאתי מהשירותים הסתכלתי במראה, חייכתי
לעצמי: חתיך. ניסיתי לספור עם כמה גברים שכבתי בשעות
האחרונות. הגעתי בערך ל14 גברים. אבל זהו, די, די, די, העולם
הזה מגעיל אותי, לא בשבילי. אני אדם אחר, אחר, חאלס. אתה
יודע יש משפט כזה לטנסי ווילאמס, זה איזה סופר הומו, משפט
כזה ש... (מנסה להיזכר) "הומואים בחו"ל תמיד מבינים כמה
בודדים הם". טנסי ווילאמס? סתם אמרתי טנסי ווילאמס, לא
משנה, קיצר אני הכי הבנתי כמה ביחד אני, כמה יש אותי, כמה
הכל טוב, וצריך להשתנות. ממסי?

משה: 14 זה הרבה.

שימרי: הו, הוא מדבר! אלוהים, הוא מדבר! ברוך בורא

הדיאלוג! 14 זה מספר סטנדרטי.

(**"מספר 29"** נשמע ממערכת הכריזה בקולה של אישה. במהלך ההצגה ישמעו

בכריזה מספרים נוספים.)

משה: מה השם?

שימרי: שימרי.

משה: יעקב.

שימרי: יעקב. שם יפה, תנכ"י, סקסי כזה. אז מה, אתה בא לפה

הרבה, יעקב?

משה: (הטלפון של משה מצלצל) יש לי טלפון.

שימרי: אז תענה.

משה: אני עונה.

שימרי: אז תענה.

משה: הנה אני ממש עונה. (עונה)

שימרי: ענה.

משה: כן, נאווה. לא, היא לא עונה גם לי. לא, לא נסעתי לאילת.

אני בתל אביב. אני הגעתי עכשיו. טוב, טוב נאווה. אני מצטער

שנסעתי. נו, היא תענה לך, היא ילדה גדולה, היא בת 16, אל

תדאגי. טוב, נאווה. נאווה, אני עסוק פה, אני מדבר איתך? גם

אני אוהב אותך.

שימרי: אז, לא ענית לי אם אתה בא לפה הרבה.

משה: אני ואשתי, נאווה, אנחנו באים לאזור פה הרבה ואוכלים

גלידה עם הילדים אבל אף פעם לא ירדתי למטה.

(*"מספר 30" נשמע ממערכת הכריזה*)

שימרי: אשתך?

משה: כן, אשתי. איש ממין נקבה.

שימרי: לי זה לא מפריע.

משה: מה?

שימרי: שאתה בארון.

משה: אני לא בארון.

שימרי: בסדר, רוצה ממסי?

(אביעד נכנס)

שימרי: (למשה) אהבת? חתיך.

משה: (לשימרי) חתיך. אתה מכיר אותו?

שימרי: פה ושם.

משה: אני ניגש אליו.

שימרי: יאללה, תיגש אליו. אני בטוח שזה יחמיא לו.

משה: (לאביעד) תגיד, אתה בא לפה הרבה?

אביעד: אני לא בעניין.

משה: מה?

אביעד: פנית אליי.

משה: בסדר, זה תור. מדברים בתור, לא? רציתי לשאול איזה

מספר אתה.

אביעד: 41.

משה: 42.

שימרי: 43.

אביעד: (לשימרי) היי.

שימרי: (לאביעד) היי.

(*"מספר 31" נשמע ממערכת הכריזה*)

משה: שימרי, תגיד, באמת יש פה איפשהו עוד 30 איש?

אביעד: אתה בא לפה הרבה?

משה: כן, כן.

שימרי: עם הילדים.

אביעד: עם הילדים?

משה: עם אשתי.

אביעד: עם אשתך?

משה: כן, אשתי. אשתי, איש ממין נקבה, נאוה, והילדים, טל ומוריה, לומדים בהצטיינות בריאלי בחיפה. אוכלים גלידה למעלה. הם כל החיים שלי, המשפחה שלי, הילדים. אין על הילדים.

אביעד: אין על ילדים.

משה: מה, גם לך יש ילדים?

שימרי: נהיה פה קצת כבד, לא? ממסי? די, פלירטטנו עם הרעיון מספיק.

(משה מחליט הפעם להסכים להצעתו של שימרי, ואז-)

משה: אז יש פה 30 איש? (אביעד ושימרי מהנהנים) ואז הם קוראים לך, ומגיע תורך, ו...?

שימרי: ואז אתה נכנס לארץ שכולה קסמים. בוא, עוד באמפ.

(שימרי ומשה עושים עוד באמפ)

אביעד: (מתקן אותו) לא. ואז אתה יוצא מחדר ההמתנה הזה, לובש מגבת ונכנס לסאונה, למסיבה.

משה: מה, ופשוט עושה סקס? ככה, פשוט עושה סקס? אז למה התור?

שימרי: סלקציה.

משה: (בפחד) סלקציה?

שימרי: כן, מי שלא נראה מספיק טוב לא נכנס, יעקב.

משה: באמת?

אביעד: לא, לא באמת. בדרך כלל אין תור. זה רק היום בגלל ה"אירוע המיוחד", כי הם רוצים להשאיר את זה מסודר, נקי, דיסקרטי.

משה: אה, אני בחור דיסקרטי. אני יעקב, ואיך אמרנו שקוראים לך?

שימרי: לא אמרנו.

אביעד: אביעד.

שימרי: שימרי.

משה: ומה בחור כמוך מחפש במקום כזה, אביעד? אהבה?

שימרי: לא, לא, לא. אתה לא בכיוון, נשמה. חיים שלי, בסאונה אין כמעט מילים. אתה מדבר עם הידיים, עם העיניים, הגוף שלך מתקשר. זה מין ריקוד של מבט, ליטוף, מבט על השפתיים, כן - כן, לא - לא, חיוך, מבט על השפתיים. זה מין "חיה ותן לחיות" כזה. (לאביעד) ואתה, אתה היית פעם בסאונה?

אביעד: אולי פעם אחת, אבל לא לאירוע כזה, ואתה?

שימרי: פעם אחת אולי, אני לא זוכר.

משה: הרגע אמרת שהיית אתמול בסאונה בברלין.

אביעד: היית אתמול בסאונה בברלין, שימרי?

שימרי: לא.

משה: אבל מקודם סיפרת סיפור שלם על הסאונה בברלין.

שימרי: אתה בטח מתבלבל ביני לבין מישהו אחר.

(**"מספר 32"** נשמע במערכת הכריזה. הטלפון של משה מצלצל.)

משה: (לשימרי ואביעד) נאווה. (עונה) כן, נאווה. לא, אני עדיין פה.

נו, אני עוד לא הספקתי לשלוח (מנתק ומנסה להתקשר למוריה. היא לא

עונה.)

אביעד: אז היית אתמול בסאונה בברלין, שימרי?

שימרי: לא, ואתה? חוץ מזה, אתה גם מבטא את השם לא נכון.

(במלעיל) שימרי, קוראים לי. ממסי?

אביעד: אני לא עושה דברים כאלה.

שימרי: מה זה דברים כאלה?

(**"מספר 33"** נשמע ממערכת הכריזה)

שימרי: מה זה דברים כאלה? כיף, כאילו?

משה: (לנאוה בטלפון) לא, גם לי היא לא עונה לטלפון. בסדר. הנה, נאוה, אני שולח לה עכשיו עוד הודעה. ביי. (מנתק ומקליד הודעה בזמן שהוא מדבר אל אביעד ושימרי) הילדה נסעה פעם ראשונה לטיול לבד. בת 16, אז אשתי קצת לחוצה. (שתיקה) אני רציתי להיות אבא.

אביעד: אני בטח לא שופט.

שימרי: אוקיי, אוקיי, מעיף. (לאביעד) ממסי? ("מספר 34" נשמע ממערכת הכריזה) אולי משחק? אולי משחק עד שיכניסו אותנו?

משה: אתה רוצה ילדים?

שימרי: מממ, לא, זה לא נשמע לי משחק כיף. אבל מה עם... שבע דקות בגן עדן? (שימרי מוציא בקבוקון של ג'י מהתיק, לוקח מהבר בקבוק של קולה ושתי כוסות, ומכין לעצמו "מנה")

משה: 21 שאלות? אמת או שקר?

שימרי: לא, נו, משהו ג'וסי.

משה: אמת או חובה?

שימרי: קלאסיקה!

משה: קלאסיקה! מה, יש פה אלכוהול חופשי?

שימרי: אסור לשתות אלכוהול עם זה, זה מסוכן.

משה: מסוכן?

שימרי: אתה רוצה לנסות? זה משחרר.

אביעד: שתית אלכוהול?

משה: שתיתי בקטנה, תביא.

(שימרי מכין למשה מנה. משה מתקרב בבתוליות כמי שעושה את צעדיו הראשונים בתחום. אביעד נותר בשלו, סגור וכועס. שימרי מורה למשה לרדת על ברכיו לרצפה)

כדי שיינתן לו את המנה. משה צוחק, ואז מישיר מבט אל שימרי שמסמן לו שוב לרדת. משה מסתכל על אביעד ולסוף מחליט לרדת על ארבע ולקחת את המנה של הגוי. הוא בולע הכל ואז משתעל. שימרי המרוצה מציע גם לאביעד.)

משה: מה זה?

שימרי: זה? גוי. נתתי לך מילי וקצת, זה רק יעיף אותך טיפה. אז איזה משחק נשחק? אמת או חובה? אביעד?

אביעד: חובה.

שימרי: חובה עליך... (שימרי ניגש אליו עם הגוי)

אביעד: אמת.

שימרי: אז אמת. מה הדבר הכי משוחרר שעשית בחיים?

משה: לא, לא, מה אתה מבזבז לי פה אמת? שאל אותו על סקס.

מה הדבר הכי סקסי שעשית בחיים? או מה התנוחה האהובה עליך? אפילו יותר טוב, תשאל אותו מה הגודל של הנמחווה בידו

איבר מין גברי) של הבן זוג האחרון שלך?

שימרי: שאלה מאוד ספציפית.

משה: אני בחור סקרן. מה, לא היה לך בן זוג? אתה לא היית

בזוגיות אף פעם? ומאוהב? התאהבת פעם?

אביעד: כן, כן, הייתי מאוהב פעם, אהבה גדולה כזאת של 11

שנה, אבל לאחרונה הוא בדיוק ברח ממני כי אמרתי לו שאני רוצה ילדים.

משה: חבל, ילדים זה שמחה! מה איתך, שימרי, אתה היית

מאוהב פעם?

אביעד: נו, התאהבת פעם?

משה: היה לך מישהי שאהבת אותה עד כדי כך שרצית להישאר

איתה לנצח?

שימרי: "לנצח". התאהבתי, אבל זה לא כמו שזה היה פעם, כל

הזמן רבים. לפעמים זה מרגיש כאילו רק צריך לשחרר כבר

משהו. אמת או חובה? (שימרי עושה באמפ של קטמין ומביא גם למשה)

משה + שימרי: אביעד, אמת או חובה?

אביעד: חובה, תביא.

שימרי: אשכרה. (מתכוון להביא לו באמפ)

אביעד: לא, אני רוצה ממה שהוא שתה.

(שימרי מכין מנה בכוס. הוא מקרב את אביעד אליו ומסתכל לו בעיניים. אביעד

פותח את הפה לאט, שימרי מתכוון להשקות אותו.)

שימרי: אתה לא חייב אם אתה לא רוצה.

אביעד: אני רוצה. זה חזק?

שימרי: אל תדאג, אתה תרגיש כשזה יבוא (שימרי משקה את אביעד.

אביעד משתעל. שימרי מנשק את אביעד בניסיון להרגיע אותו.)

משה: אז מה, איפה שירתם בצבא?

שימרי: די, אתה באמת סטרייט, מה קשור? (צוחק)

משה: רוצה לראות כמה סטרייט אני? (מתקרב לאביעד ופותח לו את

הכפתורים של החולצה. המשך השיחה מתרחש כשבין אביעד ולמשה מגע מתמשך.)

שימרי: (עדיין צוחק) אני הייתי ב8200!

אביעד: אז מה, יעקב? שימרי נהנה בסאונה בברלין?

משה: שימרי, נהנית בסאונה בברלין?

שימרי: לא יודע על מה אתה מדבר.

משה: היה עם חמישה כושים ולטיני אחד.

אביעד: אה, רק חמישה כושים ולטיני אחד?

שימרי: אתה באמת רוצה לשמוע?

אביעד: כן.

שימרי: סקרן?

אביעד: אני בחור סקרן.

שימרי: אז כשנכנסתי לסאונה בברלין, ישר בכניסה, הגיע בחור שחור וסימן לי בעיניים לבוא אחריו, וחשבתי כזה "וואי, בחיים לא הייתי עם בחור שחור". אני הולך אחריו לשירותים, והוא בשנייה, בבום, מוריד אותי לרצפה לרדת לו. סקסי, לא? ואני פותח את הפה שלי ממש גדול כדי שכל הזין ה...

אביעד: (קוטע אותו) אז במה אתה עובד, יעקב?

משה: מה?

אביעד: במה אתה עובד?

משה: מה ההמשך של הסיפור?

שימרי: לא, אני לא מספר. אם זה קשה לאביעד, אביעד, נכון? אז אני לא מספר.

משה: אביעד, זה קשה לך? נו, אני סקרן! נו, אני עובד קבלן בחיפה, תמשיך את הסיפור?
שימרי: הייטק.

אביעד: אני מורה ומחנך.

משה: היי, של איזה כיתה?

אביעד: אה, אני לא מלמד כרגע.

משה: מורה שלא מלמד?

אביעד: כן, בדיוק פיטרו אותי.

משה: למה פיטרו אותך?

שימרי: אולי הם מפחדים ממורים הומואים שיחנכו את הילדים שלהם? שלא תעביר להם את זה בטעות. סתם, צחקתי. פופרס? סמוך עליי, זה משחרר. זה מה שצריך כרגע, לשחרר.

("מספר 35" נשמע ממערכת הכריזה. שימרי מגיש לאביעד את הפופרס להריח.)

משה: וואו, אנחנו בחיים לא נכנס.

שימרי: מה רע לך פה?

(שימרי מגיש את הפופרס למשה להריח. שלושתם קרובים. שימרי מוביל את פניו של משה כדי שינשק את אביעד. אביעד ומשה מתנשקים בחושניות עד ששימרי תופס את משה ומנשק אותו בעצמו. אביעד שרוקד בצד, מבחין בחן, חייל, שנכנס על מדים אל חלל ההמתנה. אביעד לוקח אותו לרקוד והשניים מתנשקים. כשימרי רואה את זה, הוא ניגש לכיוונם, מפריד ביניהם בחושניות. שימרי כמעט ובא לנשק את חן, אך לבסוף מפנה מבט לנשק את אביעד. חן מנסה למשוך את תשומת הלב אליו בחזרה, אך משה בטעות מפיל כיסא, מה שקוטע את הסיטואציה המינית בבת אחת).

משה: סליחה. תמשיכו, תמשיכו. לא התכוונתי להפריע. (שתיקה)
שימרי: לא, יעקב, אתה לא אמיתי.

חן: (לאביעד) המדים? זה מוזר? אמרו שיהיה זירוז בתור לחיילים במדים אז באתי ככה.

אביעד: הם סתם אומרים את זה כי חיילים תמיד מעלים את המורל.

(**"מספר 36"** נשמע ממערכת הכריזה)

חן: איזה מספר אתם?

אביעד: 41.

משה: 42.

שימרי: 43.

חן: 67. אה, אתם באים לפה הרבה?

משה: ואתה? מה באת לחפש פה? אהבה?

שימרי: הוא לא משחרר...

חן: אה, זה גם היכרויות וכזה? (הם צוחקים עליו)

שימרי: היי, היי, לא לצחוק עליו. הוא בסך הכל ילדון וזאת כנראה הפעם הראשונה שלו. זאת הפעם הראשונה שלך, ילד? (חן מהנהן) מה השם?

חן: חן.

שימרי: שימרי, יעקב, ממסי? ניסית פעם?

אביעד: אני רוצה גם, (לחן) אביעד.

(שימרי נותן באמפ לאביעד. אביעד מנשק אותו ארוכות. "מספר 37" נשמע ממערכת הכריזה.)

חן: אז מה מיוחד באירוע היום? כל כמה זמן זה קורה?

שימרי: ילד, קורה מה? לא שמעת שאסור לדבר על זה?

חן: אה, סליחה. סליחה, חשבתי שפה מותר. אז על מה דיברתם עד עכשיו?

משה: אמרנו סוד!

חן: סוד?

אביעד: מה?

שימרי: כן, כן, אמרנו סוד, ילד.

משה: שנגלה לו, שימרי? אתה טוב בלשמור סודות, ילד?

אביעד: נגלה לו מה?

משה + שימרי: את הסוד...

משה: אתה יודע מה? בוא נראה אותך. בחר משחק.

שימרי: כן, אם תנצח בו - נגלה לך.

חן: איזה משחק?

משה: 21 שאלות?

חן: אני טוב בזה!

שימרי: די, יעקב.

משה: פרה עיוורת?

שימרי: פרה עיוורת!

משה: אני זורם.

חן: אני גם.

שימרי: אביעד?

אביעד: זורם.

שימרי: מעולה! אבל מי תהיה הפרה? (חן מתנדב) מעולה, ילד. על

כל אחד שזיהית קיבלת נקודה ואפילו משאלה.

(משה ניגש לכסות את עיניו של חן)

חן: שימרי?

(חן נותן לשימרי לכסות את עיניו)

חן: רגע! אני יכול גם מה שנתת לו?

(שימרי נותן לחן באמפ, מכסה את עיניו של חן, ומסמן למשה לשוב את חן. משה

מסובב את חן ומתחילים לשחק "פרה עיוורת")

שימרי: ילד, אתה יודע על מה דיברנו? כל אחד סיפר על הפעם

האחרונה שהוא הזדיין. עכשיו תורך.

חן: עכשיו?

משה: ספר לנו, אנחנו מאוד סקרנים...

(חן מסתובב בחלל בחיפוש אחריהם. שימרי ניגש אל אביעד לבדוק שהוא בסדר.)

חן: זה היה שבוע שעבר, בבסיס שלי, בבית ליד. היינו אני

והמפקד במשרד שלו. הוא קרא לי לשיחה, שמע שאני לא מרוצה

מהשיבוץ שלי. התחלנו לדבר ואז הוא אמר לי שאני ילד יפה

מאוד ושאני נראה קצת לחוץ, ואני לא ידעתי מה להגיב. פתאום,

הוא התקרב אליי, הוריד את החולצה שלו, בא להוריד את

החולצה שלי ושם את היד שלי על המכנסיים שלו ושאל אותי אם

חם לי ו-

משה: (תופס את חן ומצמיד אותו לגופו) נו, ועכשיו חס לך, ילד? שימרי, אולי ניתן לו את הג'י הזה? זה חומר טוב.

חן: ג'י? (חן מוריד את כיסוי העיניים)

שימרי: ג'י? לא. תעזוב אותו בשקט, הוא עוד צעיר. הוא ילדון קטן שלא יודע מה הוא רוצה ומה הוא עושה.

חן: לי נראה שאנחנו כולנו ילדים גדולים ונעשה מה שאנחנו רוצים (חן מוריד חולצה) איך אני נראה לך יעקב? קטן?

("מספר 38" נשמע ממערכת הכריזה)

משה: כמו ילד שהוא לא ילדון בכלל והוא גדולי גדול. שימרי?
חן: שמעת אותו, שימרי, אני לא ילד, אני גדולי גדול. אז אפשר?
שימרי: אבל ילד, אני לא לוקח על זה אחריות. פה גדול. (שימרי משקה אותו) כן, עד הסוף ילד (שימרי וחן מתנשקים).

חן: עוד סיבוב?

אביעד: הילד רוצה עוד סיבוב. קדימה, בוא ניתן לילד את מה שהוא רוצה.

(אביעד קושר את עיניו חזק באופן שמכאיב לו. הוא מסובב אותו במהירות ומתחילים סיבוב נוסף של פרה עיוורת. הגברים עושים קולות של חיות שלאט לאט הופכים לגניחות. המוביל מביניהם זה אביעד. הוא אגרסיבי. לבסוף חן נתקע בשימרי.)

שימרי: אתה מרגיש שעולה לך?

חן: חס לי.

שימרי: תהנה מזה. אז מה הסוף של הסיפור, ילד? אנחנו במתח.
חן: זה נגמר בזה שאני על השולחן במשרד שלו והוא מוציא את-

שימרי: הזין?

חן: כן, את הזין שלו, והוא משכיב אותי על ה-

משה: שולחן?

חן: כן, שולחן, ואנחנו מתנשקים, ואז הוא חדר אליי...

(שימרי מנשק את חן. משה מגיע מאחור ולוקח את חן אליו. שימרי מוצא את אביעד כועס ומנסה לפייס אותו. הם מתנשקים בזמן שמשה ממשיך למזמז את חן. חן מחפש את שימרי. משה מנסה להוריד לחן את המכנסיים ועוגב אליו.)

משה: (מצחקק) שימרי, מה הבאת לנו? מה זה החומר הזה?

שימרי: זה חומר טוב, זה משחרר.

(משה מתחיל לשיר "The Man I Love". בבית השני אביעד מצטרף אליו תוך כדי שהוא מערסל את שימרי.)

משה: אביעד, מתי הפעם האחרונה שאתה הזדיינת? GO.

אביעד: אני לא זוכר.

משה: מה?

אביעד: לא יודע, זה היה לפני הרבה זמן. שלך?

שימרי: כן, שלך, איפה זה היה, יעקב? במטוס? על מכונת כביסה? פרצת לה הביתה או שבכלל היית השרברב שלה? (כולם מגלגלים עיניים אל שימרי) נו, זה מה שקורה בסרטי פורנו של הסטרייטים, לא?

משה: לא כזה קל להיות סטרייט כמו שאתה חושב.

שימרי: לא? מה, מה כל כך קשה להיות סטרייט? ספר לנו. שיש לכם זכויות? שהחברה מקבלת אתכם? שכל הסרטים והסיפורים הם עליכם?

משה: אתמול בלילה עשיתי סקס. סקס אחרי ריב, הכי סקסי. אתם שניכם כועסים אחד על השני, אתם רוצים לפרק אחד את השני. נאווה בדיוק רבה איתי על זה שהיא לא רוצה שמוריה תיסע לבד לאילת, והיא התעקשה שאני צריך לנסוע אחריה עד אילת. עד אילת, השתגעה. אמרתי לה שהיא בת 16 וילדה גדולה

ושחוץ מזה יש את האירוע המיוחד הזה בסאונה שאמרתי לה שאני רוצה ללכת.

אביעד: היא יודעת שאתה הומו?

משה: שאני שוכב עם גברים. שאני צריך להתפרק קצת מידי פעם.

שנינו ישבנו על המיטה שלנו, היא הסתכלה עליי ואמרה לי שמוריה צריכה אותי. ואז היא פתאום שתקה, הסתכלה עליי, ושאלה "אתה לא נמשך אליי?". אני צחקתי מההפתעה. היא התחילה לבכות, אז הפשטתי אותה, וליטפתי אותה, וחיבקתי אותה, ושכבנו. (שתיקה) אני יודע שזה הדבר הכי מפחיד שמישהו יכול לשמוע, שלא נמשכים אליו יותר.

חן: רגע, אתה סטרייט? איזה סיפור מעפן. הסיפור שלי יותר טוב. יש בו הכל. הוא קומי, ריגשי, דרמטי. לא, שימרי? חוץ מזה, בדוק אני מקבל אקסטרה נקודות שהסקס הראשון שלי היה עם המפקד שלי, לא? ועוד לא סתם מפקד, מפקד היחידה!

אביעד: מה? בן כמה הוא היה, חן?

חן: לא יודע, 50, מה זה משנה.

אביעד: ואתה רצית לשכב איתו?

חן: מה זה משנה? אני מסביר לך שהוא גם שינה לי את התפקיד וגם הפסקתי להיות בתול. אני ניצחתי.

שימרי: ילד, אם הוא קיבל סקס תמורת משהו אתה בטח לא ניצחת.

אביעד: שימרי.

חן: בסדר, זה כולה קרה פעם אחת או פעמיים.

שימרי: ובפעם השנייה הוא גם הביא לך משהו?

חן: לא. (שתיקה) 500 שקל. אבל זה כי הוא אמר לי שאני ממש מיוחד ושאפילו אשתו לא מפנקת אותו ככה.

משה: מה? ומה עושים תמורת 500 שקל? (מתקרב אל חן וחופן לו את

הישבן)

חן: (בביטול) אני לא עושה כלום, זה היה חד פעמי.

אביעד: רגע, חן, אתה רצית לשכב איתו? אם אתה צריך עזרה או מישהו לדבר-

חן: מה? אני לא צריך עזרה.

שימרי: בטח שהילד לא צריך עזרה, הוא רק צריך 500 שקל.

חן: אל תקרא לי ילד.

שימרי: מה לעשות שלא לקלוט שאתה זונה אם אתה עושה סקס תמורת כסף זה להיות ילד?

חן: אל תקרא לי ילד.

שימרי: להיות גבר זה משהו שאתה צריך להרוויח, ילד.

חן: זה מצחיק שדווקא אתה צוחק על זה.

שימרי: מה?

משה: אתם מכירים?

חן: אתה רוצה לספר להם או שאני אספר להם?

שימרי: לספר להם מה?

חן: אנחנו כבר נפגשנו, שימרי ואני.

שימרי: לא, אנחנו לא.

חן: גם חשבתי שזה עשה לך את זה דווקא, כל עניין ה"לשלם כסף".

שימרי: ה"לשלם כסף"? אני שילמתי לך כסף? בשביל מה? בשביל שנשכב?

אביעד: שימרי, תגיד לי שלא שילמת לו שתשכבו.

משה: אתם מכירים?

אביעד: שימרי...

משה: אה, פתאום כולם מכירים חוץ ממני?

חן: אולי לא שכבנו תמורת הכסף אבל כן נפגשנו, ובוא נגיד שהוא גם השקיע כמה מאות שקלים במפגש.

שימרי: תגיד לי, אתה שפוי? אני לא מכיר את הילד הזה, אביעד. נראה לך שאני אשלם לו? נראה לך שאני צריך לשלם למישהו כדי לעשות איתו סקס? ילד, תגיד לו שלא שכבנו.

חן: אה, לא, לא שכבנו, כי היית מסטול רצח. אבל נפגשנו, בטח שנפגשנו. מה, כמה מסומם היית שאני עומד כאן לידך ואתה לא מזהה אותי? דיברנו בגריינדר ואז קפצת ואמרת שאתה רק רוצה לדבר עם מישהו שיקשיב לך, שאתה רק רוצה לדבר עם מישהו בלי שישפוט אותך, שאתה מוכן אפילו לשלם בשביל זה.

אביעד: אני לא מבין מה קורה.

חן: שימרי, תספר לו, די, זה לא יפה.

שימרי: למה אתה מדבר אליי כאילו אנחנו מכירים? אביעד, אנחנו לא מכירים.

חן: החלום שלך, כשתהיה גדול, למרות שאתה כבר בן כמעט 30, זה להופיע בחדר של חני ולספר על סיפור ההצלחה שנהיית.

שימרי: אביעד, אני לא יודע מי זה הילד המסכן הזה. אני בחיים לא נפגשתי איתו.

אביעד: תגיד לי, אתה דפוק? אתה משלם למישהו כדי ללכת לישון איתו בלילה? כדי שיקשיב לך? למה? אני לא מספיק לך, שימרי? אני כל לילה מחכה שתחזור מהסמים שלך ומהמסיבות שלך, כל לילה אני מנסה לשאול אותך מה שלומך, לראות אם הכל בסדר, כל פאקינג לילה אני מדמיין את הילדים שיהיו לנו, את איזה אבא אתה תהיה, ועל מה אתה מוציא את הכסף? על לדבר עם איזה ילד דפוק, בן 18, זונה, במקום לדבר איתי?

חן: היי, אני לא ילד!

אביעד: תסתום את הפה שלך!

שימרי: ילד, תגייד לו שלא נפגשנו.

אביעד: אז איך הוא יודע על החלום האינפנטילי שלך, איך?

שימרי, אתה הבטחת לי שלא תשקר לי, שתגייד לי עם מי אתה שוכב!

משה: רגע, רגע, איך אתם מכירים? אני לא מבין.

חן: זה הבן זוג שלו!

אביעד: בעלו!

משה: בעלו? מילה מצחיקה, בעלו. כמו אצל הלסביות, יש "אישתה".

אביעד: מצחיק אותך, אה? מצחיק את המר סטרייט שלנו? (לחן)

אתה יודע, נגייד, ששימרי שלנו פה מפחד מסטרייטים?

שימרי: אביעד.

אביעד: אה, את זה הוא לא סיפר לך? לא סיפרת לו?

שימרי: אביעד.

משה: מפחד מסטרייטים?

אביעד: כן. הו, כן. המיסטר COOL GUY הזה כל כך מפחד

מסטרייטים. הוא כל כך מפחד מהם שבגלל זה הוא גם לא מוכן

לעשות איתי ילדים. נכון, שימרי? הוא מפחד שיצא לנו ילד

סטרייט, שהוא לא ידע לאהוב אותו. הוא מפחד שהמורים שלו

יהיה סטרייטים, והחברים שלו, והנערות שהוא ישכב איתן.

שהילד שלנו יהיה כל כך סטרייט שיום אחד הוא יקום בבוקר

ויחטיף מכות לאבא ההומו שלו רק כי הומו מזדיין בתחת! את

זה גם סיפרת לבתול המזדיין שלך?

שימרי: אביעד!

(**"מספר 39"** נשמע ממערכת הכריזה)

חן: הופה, התור מתקדם.

שימרי: סתום, ילד.

אביעד: למה? למה אתה משתיק את הבתולי שלך? אתם יודעים מתי עשיתי סקס בפעם האחרונה? אני לא זוכר כי כל לילה אני הולך לישון לבד בזמן שהוא עסוק בבלות עם ילדים בני 18.

(לשימרי) היית בסאונה בברלין? שימרי, תענה לי. תענה לי, שימרי! שלושה ימים אני מנסה לתפוס אותך בברלין ודקה לא הייתה לך לחזור אליי? אתה יודע מה רציתי לספר לך, שימרי? התקשרתי כדי להגיד לך שהתקבלתי להיות הרכז שכבה בבית ספר תיכון בחולון.

שימרי: התקבלת?

אביעד: אחרי כל בתי הספר ההומופובים האלה שנתקעתי בהם בשנתיים האחרונות, סוף סוף היה איזה אור בקצה המנהרה. **שימרי:** זה נפלא.

אביעד: לא, זה לא. אם היית עונה לי היית יודע גם שהמנהל קרא לי אתמול בבוקר ואמר לי שוועד ההורים חושש שאני אחנך את הילדים שלהם ל"ערכים כמו שלי". מה זה "ערכים כמו שלי"? ורק חיכיתי שתחזור הביתה מברלין היום, ושתחבק אותי, ושתגיד לי שיהיה בסדר, ורציתי לבכות לך, אבל... (משתתק) **שימרי:** זה היה רעיון שלך לבוא לפה.

אביעד: לא להפיל עליי! לא להפיל עליי! אני הצעתי כי חשבת שזה מה שאתה רוצה. רצית שנשחרר, לא? שימרי, אני חשבת שנגיע לפה ובין כל האנשים אתה תראה אותי, ותרצה להיות איתי, תרצה לשכב איתי, תרצה לאהוב אותי. אתה זוכר מה זה לאהוב אותי, שימרי?

משה: חשבתי שאמרתם שזה לא הפורמט פה.
אביעד: זה באמת לא הפורמט. זה... זה באמת לא הפורמט.
פשוט אני טיפש. איזה טיפש אני... איזה טיפש אני...

(*"מספר 40" נשמע ממערכת הכריזה*)

אביעד: אני הולך הביתה, שימרי, אתה בא?
חן: וואו, שימרי, הוא באמת צריך לשחרר קצת.

אביעד: לשחרר, אה? לשחרר?

(*"מספר 41" נשמע ממערכת הכריזה*)

אביעד: אתה יודע מה? FUCK YOU. אני הולך לתור שלי. אני הולך להזדיין בטירוף, שימרי, להזדיין בטירוף! אני הולך להנות את החיים שלי, להזדיין מסטול כמוך, אולי אז אתה תהיה מרוצה?

שימרי: אביעד!

(*אביעד יוצא בסערה מחלל ההמתנה אל חלל הסאונה*)

שימרי: ילד, תראה איזה בלאגן עשית.

חן: אל תקרא לי ילד.

שימרי: אנחנו שכבנו? (שתיקה) ילד, אנחנו שכבנו? תגיד את האמת.

חן: לא היית שוכב איתי?

שימרי: תענה על השאלה שלי.

חן: אתה באמת לא זוכר אותי? אמרת לי שאני מזכיר לך את עצמך.

שימרי: מה אתה רוצה ממני, ילד?

חן: להכיר אותך, באמת.

שימרי: מה?

חן: בוא נצא לעוד דייט, אחד על אחד.

שימרי: אני לא עושה דברים כאלה, אני בזוגיות.

חן: ולזיין אותי כן?

שימרי: אתה רואה בינתיים שאני מזיין אותך, ילד?

חן: תקרא לי חן. (מתקרב אל שימרי) אז קדימה, עוד דייט אחד, עם מישהו שיקבל אותך באמת.

משה: רגע, אבל מה עם המאהב שלך, ילד? המפקד, הוא אמיתי או לא?

חן: ברור.

שימרי: אז למה אתה כאן עכשיו ולא איתו?

חן: (ניגש אל החומרים של שימרי שנותרו על השולחן ועושה לעצמו באמפ) כי הוא עם אשתו.

שימרי: אשתו?

משה: איש ממין נקבה.

שימרי: הוא מעדיף להיות עם אשתו מאשר עם איזה ילדון קטן בן 18.

משה: והוא מאוהב בך, ילד?

חן: מאוהב בי עד טירוף!

שימרי: אז מה אתה עושה פה? למה אתה פה אם הוא כל כך

אוהב אותך, אה? אם יש מישהו שכל כך אוהב אותך למה אתה מסתובב פה? הוא לא אוהב אותך.

חן: אתה לא יודע על מה אתה מדבר. לא אכפת לו הגיל שלי, או

הפצעונים, או שאין לי ניסיון. הוא אוהב אותי כמו שאני, וזה מרגיש פשוט כשאני איתו. אני לא צריך להתאמץ, הוא פשוט רואה אותי, כמו שאני.

שימרי: אז תתקשר אליו. תתקשר ותזמין אותו לפה, להצטרף אלינו. אני בטוח שהוא ישמח, לא?

חן: הוא עסוק. הוא ביקש ממני לא להתקשר אליו יותר כשהוא עם אשתו, זה מפריע לו.

שימרי: אבל הוא אוהב אותך בטירוף, לא? כנראה שגם בשבילו אתה סתם ילד.

חן: יש אנשים שאוהבים בעולם, אהבה טובה ומקבלת, וזה לא אשמתי הזוגיות שלך.

שימרי: ילד, אתה רוצה איתי דייט? מה אתה אוהב לעשות בחיים? יש לך תחביב? כישרון? דברים שאתה אוהב לעשות?
חן: אוהב לעשות?

שימרי: לשיר אתה יודע?

חן: אמממ כמו מה?

שימרי: שיר שעולה לך לראש, זרוק, זרוק, יש לך? תשיר. (הוא מכריח את חן לשיר. חן שר "The Man I Love". שימרי מרקיד את חן ומכריח אותו לרדת על הברכיים.) תהיה על הברכיים, כן. בוא לפה. לפה, כן. תשיר חזק יותר. חזק. איזה סקסי. ילד, מה אתה מוכן לעשות תמורת 20 שקל? 50 שקל? להתפשט? לפתוח רגליים?

חן: מה? מה אתה רוצה ממני?

שימרי: ואם אני מביא לך 200, מה אתה מוכן לעשות בשבילי?
חן: תעזוב אותי.

שימרי: למה? אני אוהב אותך, ילד. אני אוהב אותך. אני אוהב אותך, ילד.

(חן חותך בבת אחת ומתארגן כדי לצאת ולעזוב את המתחם. "מספר 42" נשמע ממערכת הכריזה.)

משה: (לשימרי) די עם הדרמות, די. (לחן) קח את התור שלי, אני בכל מקרה המספר הבא. לך תזיין בשקט, שירגע לך. מחר בבוקר הכל יראה אחרת.

(חן מהסס, פונה לשימרי אבל אז לוקח את הפתק ממשה ויוצא לכיוון הסאונה)

משה: הוא רק ילד, אתה יודע, נכון?

שימרי: זה היה לטובתו. שידע שככה לא נראה שמישהו אוהב

אותך.

משה: מה נתת לנו שימרי?

שימרי: G.

משה: אני יודע, אבל מה זה?

שימרי: זה טוב. (שתיקה)

משה: תגיד, מה כל כך מפחיד אותך בילדים, שימרי? באמת שיהיו סטרייטים? אתה יודע שהבת שלי זה המתנה הכי גדולה שהייתה לי בחיים? לא ידעתי שאפשר לאהוב ככה. אני מתחרט על הרבה אבל לא עליה. היום בבוקר היא כל כך פחדה לנסוע לאילת. היא בכתה ושאלה אם היא תהיה בסדר אז חיבקתי אותה ואמרתי לה שכשהפחד משתלט עלינו הכי חשוב לעמוד מולו ולהראות לו מי אנחנו באמת. משפט כזה של אבא. לפני שעלתה לאוטובוס לאילת היא שאלה אותי אם יש משהו שאני מפחד ממנו, ילדה חכמה. מתחרט על הרבה אבל היא האור שלי בחיים. אחרי שעלתה לאוטובוס, ישבתי באוטו והתלבטתי אם לנסוע אחריה לאילת או לנסוע לתל אביב. ברדיו היה את השיר "The Man I Love". שנים לא בכיתי, שנים, אבל פתאום חשבתי על מה היה קורה אם הייתי נולד בתקופה אחרת, עכשיו למשל. נסעתי ישר לתל אביב רק מהפחד שבטעות נאווה תראה אותי ותכריח אותי להישאר בבית. אני חייב את זה לעצמי, חייב להרגיש שוב מי אני שאני לא רק אבא. קוראים לי משה.

שימרי: מה?

משה: השם שלי זה משה. יעקב זה שם במה. אני מעדיף לשמור על דיסקרטיות. שלא יבואו לי כל מיני ילדים בני 18 ששכבתי איתם ויגידו דברים מול אשתי רק כי איזה פעם שכבנו.

שימרי: או ילדים בני 14.

משה: 14?

שימרי: סתם, עזוב. אתה מפחד להזדקן, יעקב-משה?

משה: תלוי את מי אתה שואל, את יעקב או את משה? את משה? לא, הוא רק מחכה שהילדים יהיו גדולים, שאני ונאוה נשב במרפסת בבית שלנו מול הים עם נכד על הברכיים ונספר לו על איך הכרנו. את יעקב? הוא מת מפחד. מגיע לי גם אהבה, אתה יודע, לא רק לילדים בני 18 עם קוביות. אז עבר זמני? למה אף אחד לא שלח פתק או הודעה מהרשויות "שים לב, אתה מתקדם במהירות לשטח שאף אחד לא ירצה בך. בבקשה, עשה סקס כמה שיותר ודאג למצוא אהבה לפני גיל 35 כי אז כבר תהיה לא רלוונטי"?

שימרי: די, אתה מדבר שטויות.

משה: תגיד לי אתה.

שימרי: כשהייתי בן 14 הייתי דלוק על איזה עובד במשרד של אבא שלי. ואיך שהוא היה מסתכל עליי (מנסה לסדר את המילים). תמיד הוא היה נותן לי תשומת לב מיוחדת. לא היה לילה שהלכתי לישון בלי שאני חושב עליו או שאני עושה עליו ביד. והיה לי חלום שאיזה יום אחד הוא יתפכח ויעזוב את אשתו ויבוא להיות איתי. באיזה שבת אחת היה טיול של המשרד עם הילדים, משהו עם ג'יפים ביער בן שמן, ואני זוכר שהלכתי הצידה להשתין, וראיתי אותו הולך אחריי ובוחר את העץ שהכי קרוב אליי ומתחיל להשתין גם. כשהוא סיים הוא השאיר את

הזין ביד שלו, והסתכל עליי במבט הזה שלו, ואז הוא סימן לי לבוא אחריו והוא זיין אותי שם בשיחים. כשחזרנו לג'יפים הוא קרא לכולם למעגל וקרא לאשתו, ואני הבנתי שעכשיו הולך לקרות הרגע שכל לילה חלמתי עליו, עכשיו הרגע שבו חלומות מתגשמים, ואז הוא סיפר לכולם שהוא הולך להיות אבא ושהיא בהריון. אתה יודע, משה, אני הומו ואני גאה בזה, יותר מהכל. זה הזהות שלי, הערכים שלי, הטבע שלי, והוא עמד שם, התמסר לבורגנות הזאת שלו, ל"אבא-אמא-ילד". אני רוצה לחיות את החיים שלי, להסתכל עליהם ולדעת שחייתי, שנהנתי, שהייתי יותר מהכל אני, בגאווה. אתה יודע, החלום הכי גדול של אביעד היה שנגור בתל אביב עם ילדים אבל יש בי משהו שלא מסוגל לתת לו את זה. בפעם הראשונה שאמרתי לאביעד שאני לא רוצה איתו ילדים הוא כל כך נפגע ועזב את הבית לכמה ימים ולא הייתי מסוגל להגיד לו שזה לא שאני לא רוצה איתו ילדים, אני פשוט לא רוצה ילדים. אני לא רוצה להיות אבא, לא רוצה. ואם אלוהים או המדינה או לא יודע מי החליטו שאני לא צריך להתחתן ולהביא ילדים אז למה אני צריך להילחם בהם? (שתיקה) זה סם אונס, ג'י.

משה: מה?

שימרי: ככה הסטרייטים קוראים לזה. זה מה שהם שמים במשקה של הבנות כדי שהן יאבדו הכרה ואז ישכחו אחר כך. אבל נתתי לנו בקטנה. חוץ מזה, כולם פה בסאונה על זה. בלי אלכוהול זה רק מרפה את הכל, משחרר. זה מה שאנחנו צריכים, שניה לשחרר. מה, אני צריך להתנצל בפני הילד?

משה: יתבגר... מה רציתי, ערב אחד להרגיש מושך? ערב אחד לא להרגיש כמו איזה מפלצת פרהיסטורית, כמו שהילד הזה מסתכל

אליי, שעבר זמני? אני יודע שאני כבר אבא, שאני חי את החיים האלה שבחרתי לעצמי, ואני גם אוהב את מוריה, אני פשוט רק צריך ערב אחד להיות שוב בן 20, להיות יעקב, להיות אהוב.

אתה נמשך אליי, שימרי?

(**"מספר 43"** נשמע ממערכת הכריזה)

משה: תורך.

שימרי: אתה רוצה להיכנס אתה?

משה: מה הטעם?

שימרי: לך תדע, יעקב-משה. אנחנו בסאונה, הכל יכול לקרות. כנס.

(משה נכנס אל חלל הסאונה, משאיר את הטלפון שלו מאחור. חן נכנס לחדר, מגבת

בלבד לגופו, וקולט את שימרי ממלמל לעצמו משהו מדף)

שימרי: (משנן לעצמו, כמעין מנסה לזכור) "אם תשאלו את הגברים

עוברי האורח בברלין הם יגידו לכם שאני המסבאה הכי טובה

שיש. גופי הוא כמו עיר נמל והעוברים והשבים עוגנים בתוכי,

וכמו המסבאה הכי טובה שיש בצומת דרכים נידחת אני מספק

להם מקום לנוח, להתנחם ולהרגיש."

חן: מה זה?

שימרי: זה שיר. היום לפנות בוקר ישבתי בבר הומואים בברלין

אחרי שהייתי כל הלילה בסאונה שם. ישבתי והקשבתי לשיר

שאיזה נער ברילנאי הקריא. הוא ירד ורדפתי אחריו כדי לקחת

את המילים ותירגמתי את זה שם על זה איזה מפית. כל הטיסה

שיננתי את זה בעל פה. (מתקרב אל חן) אני יכול לשבת לידך? (ממשיך)

אני ישבתי שם, בבר המעפן הזה בברלין, והבטחתי לעצמי שאני

אקריא את השיר הזה לאביעד. מאותו רגע זה יהיה אחרת,

מאותו רגע אני אהיה אחרת, אני אהיה שימרי טוב יותר, אדם טוב יותר, בעל טוב יותר, הומו טוב יותר.

חן: אני חושב שאתה מקסים. (שימרי מנגב את הדמעות. חן מנסה לגעת בו, לאט לאט מנשק את שימרי, שימרי מרחיק אותו.)

שימרי: למה המפקד לא בא איתך? את האמת. בגלל אשתו?

חן: הוא ביקש ממני להפסיק להתקשר אליו. אמר שאני לא מבין כלום, שאני ילד שעדיין לא מכיר כלום, ואמר לי שאני צריך להתלכלך קצת, לעבור איזה טבילת אש.

שימרי: נו, וטבלת בפנים?

חן: כן, כן טבלתי.

שימרי: ואיך היה?

חן: היית שוכב איתי?

שימרי: ברור. אבל אני שוכב עם כולם, זה לא אישי. (הם קרובים, חן מנסה לנשק אותו. אביעד מתפרץ בסערה לבמה, רק מגבת לגופו, מחפש משהו

להיאחז בו. שימרי עוזב את חן ורץ לתמוך באביעד שמסתובב אחוז טירוף.)

אביעד: בוא נלך, שימרי. אני לא רוצה יותר, לא רוצה. הם פשוט שוכבים שם, שלושה גברים, כמו גופות, ואיזה חמישה גברים חודרים אחד אחרי השני לאיזה בחור, והם מצליפים וצועקים "שרמוטה, שרמוטה פתחי". אין לי מושג אם הוא בהכרה בכלל.

ואז הבחור שמכוון בכניסה חייך אליי וכמו איזה פרס שזכיתי בו הוא כיוון אותי לאחד מהגברים ששכבו ואמר לי "הוא הכי טוב, רק ביקורות טובות" וקפאתי במקום. לא הייתי מסוגל. כולם לא הפסיקו להסתכל אליי ולעודד אותי, אז... אז... אז... הורדתי את המגבת וזיינתי אותו. לא הצלחתי להבין אם הוא רוצה שאני אמשיך לזיין אותו או לא אז מלמלתי סליחה כל הזמן. סליחה, סליחה, סליחה... (חן צוחק) מה אתה צוחק, יא בן זונה?

חן: היי, היי, דבר יפה. מי בן זונה? הם הזמינו אותנו, הם רצו את זה. הבחור הזה שמכוון בכניסה אמר "חייך יפה, הנה נעם, גלעד ורועי. כל אחד מהם רוצה להיות השרמוטה שלך הלילה, תעשה אותם מרוצים.", מה זה אשמתי הבחירות של נעם, גלעד ורועי? הם הגיעו לפה לבד, הם בחרו להיות מסוממים, הם בחרו שיחדרו אליהם, הם אפילו נשכבו ככה בצורה הזאת. **אביעד:** תגידי, שלך נשם בכלל? לא יודע מי מהם זה היה, רועי, נעם או גלעד. (לשימרי) אני צריך שלא תעזוב אותי יותר, שתפסיק עם השטויות. אני חושב שהפעם הגזמנו.

(אביעד מתחיל לפרקס, נופל ומאבד הכרה, ובמקביל נשמע רטט מהטלפון שמשה השאיר מאחור.)

חן: מה יש לו?

שימרי: זה נקרא "נפילה", זה מהג'י.

חן: זה מסוכן? (שימרי שופך על אביעד מים ומנסה להרגיע אותו. חן מסתכל בקנאה. הטלפון לא מפסיק לרטוט.)

שימרי: מה זה הטלפון?

חן: (בודק את הטלפון) של יעקב. זאת נאוה. 11 שיחות שלא נענו. היא כתבה לו "איפה אתה? יש שמועה על ילדה בת 16 שאנסו אותה 30 גברים באילת! מוריה לא עונה, תענה לי!"

(משה חוזר אל חלל ההמתנה מתוך הסאונה, רק מגבת לגופו, שר "The Man I")

(Love", הוא שמח.)

משה: שימרי, אתה צדקת, אין על הסאונה. איזה מבחר, איזה גברברים. היה שם איזה שלושה יפיופים ששכבו שם ואתה רק יכול לבחור מהמבחר. איזה אחד הסתכל עליי, צד אותי בעיניים שלו, אמר לי במבטא צרפתי "או-לה-לה, איזה דאדי יש פה". מה

קרה? מה יש לכם? מה קרה לאביעד? (חן מנסה לענות אך שימרי עוצר אותו)

שימרי: כלום. אנחנו בסדר. הכל בסדר. לך, תמשיך להנות, יעקב. לך תבלה, לך.

משה: כן? אתם נכנסים? שימרי, אתה הבא בתור, אני מחכה לך!
שימרי: אנחנו נכנסים, נכנסים. (משה נכנס בשירה חזרה פנימה אל הסאונה)

חן: מה אתה עושה? הבת שלו-

שימרי: לא, זה לא. זה רק שמועה. זה רק שמועה, חן. תן לו להנות, תן לו להיות מי שהוא, לרגע. לרגע שישתחרר, לרגע שלא יהיה אבא, שיהנה, שלא ידע עד שיסיים להנות. אם זה נכון יהיה לו את כל החיים אחר כך להתמודד עם זה. לך תחגוג איתו.
חן: אני?

שימרי: רצית להפסיק להיות ילד, נכון? יש לך הזדמנות סוף סוף לבחור להיות גבר. להיות גבר זה להבין שלפעמים אתה צריך להקריב מעצמך כדי שלמישהו אחר יהיה טוב.
חן: אתה תיכנס גם, נכון? (חן יוצא)

שימרי: אביעד, אתה שומע? "אם תשאלו את הגברים עוברי האורח בברלין הם יגידו לכם שאני המסבאה הכי טובה שיש. גופי הוא כמו עיר נמל והעוברים והשבים-"
(לפתע אביעד משתעל, ומתחיל למלמל)

אביעד: שימרי, שימרי, תגידי את האמת, אתה היית בסאונה בברלין? אל תשקר לי.

שימרי: לא, לא, לא.

אביעד: (מנסה לאחוז במשהו ולקום, ומתחיל לצאת) יופי. מחר יום חדש, ואתה תשתפר, אתה תפסיק עם הסמים והאלכוהול, ונהיה

הורים, הורים לאחד או שני ילדים שיהיו בצד שלנו של המלחמה הזאת.

(אביעד יוצא מהסאונה. שימרי נשאר לבדו. הוא מסתכל מסביבו. הוא מתחיל

לדקלם את השיר של הנער מברלין)

שימרי: אם תשאלו את הגברים עוברי האורח בברלין הם יגידו לכם שאני המסבאה הכי טובה שיש.

גופי הוא כמו עיר נמל והעוברים והשבים עוגנים בתוכי.

וכמו המסבאה הכי טובה שיש בצומת דרכים נידחת אני מספק להם מקום לנוח, להתנחם ולהרגיש.

וכשההורים שלי ישאלו אותי איך היה לי במסיבה לא יהיו לי מילים לתאר להם.

לא כי לי אין מילים, אלא כי אני והם דוברים שפות אם שונות.

איך אוכל להעביר לגבר ולאישה האלה מולי את התחושה של

לרקוד בשמלה ושכל הרחבה מחבקת אותך אם הם לעולם לא

הסתכלו במראה והרגישו לא שייכים לעצמם?

אילו מילים יש בשפה שלהם שיכולות להעביר את הרגע בו אתה

רואה זוג גברים בני 60 מתנשקים ואתה אומר לעצמך

"הנה, אולי בכל זאת יש לי עתיד".

אילו הברות או עיצורים יכולים לבטא בחוסר שיפוטיות

מוחלטת את זה שאני הומו,

ושאני אוהב את זה.

(**"מספר 44"** נשמע במערכת הכריזה. שימרי מביט מבט אחד אחרון אל עבר

הסאונה אבל בוחר לצאת.)

מסך.